SJORS van de Rebellenclub

9 november 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 45

Raadsels van de zee

Toen de Engelse kustpatrouilleboot S. 140 in de avond van de zeventiende september 1947 door het Kanaal voer, was er niets bijzonders te zien. Een tamelijk dikke mist veroorzaakte een vrij slecht zicht, maar hij was toch niet te vergelijken met de beruchte mist die op deze plaats heersen kan. De duisternis viel in en met alle boordlichten ontstoken koerste het vaartuig rustig verder. Opeens doemde uit de mist een grote, donkere massa op, die zich in tegenovergestelde richting bewoog. Algauw vertoonden zich de omtrekken van een zeeschip, een vrachtboot, zoals er duizenden over alle zeeën varen; de commandant van de patrouilleboot zag dat de koers van het schip onontkoombaar tot een aanvaring moest leiden. Hij liet daarom de sirene loeien en praaide het vaartuig via zijn scheepsroeper. Er kwam geen antwoord. Woest sloegen de schroeven van de patrouilleboot achteruit en nog net op tijd stoomde het scheepje voldoende terug om een botsing te voorkomen. De vrachtboot gleed als een sombere massa langs bakboordzijde. Zij voerde geen enkel licht en geen mens was op de duistere brug zichtbaar.

Het zoeklicht van de patrouilleboot speelde over de roestige romp van het geheimzinnige schip. De lichtplek gleed naar boven, tot op de hoogte van de verschansing. Niemand te zien. Het achterschip verscheen in het licht; in verweerde letters stond er de naam *Asgard* op. Toen was het voorbij. De commandant van de patrouilleboot besloot het mysterieuze schip direct te volgen. Hoewel zijn schip zeer snel naar het roer luisterde, duurde het toch enige tijd voor hij de achtervolging kon inzetten. Toen kwam de verrassing. De nevel was opgetrokken, het zicht was goed en het vrachtschip was... verdwenen!

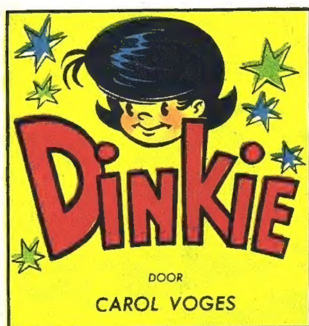
Volgens alle berekeningen kon in het korte tijdsbestek dat de S. 140 nodig had gehad om te keren, ook de snelste motor-torpedoboot niet volledig uit het gezicht verdwijnen, laat staan een langzame vrachtvaarder, maar tóch bleek dit het geval te zijn. De commandant waarschuwde de kuststations; andere patrouilleboten voeren uit en onderzochten de omgeving. Alles was vruchteloos. Na navraag bij de Engelse admiraliteit bleek later dat de *Asgard* een Noorse boot was van 10.000 ton, gebouwd in het jaar 1898. Een onderzoek bij Lloyd's register in Londen wees uit, dat de *Asgard*... op 23 maart van het jaar 1942 getorpedeerd was ter hoogte van Kaap Sint Vincent!

Het bovenstaande verhaal is niet gefantaseerd, maar een zuivere weergave van een in 1947 vrijgegeven rapport. Er gebeuren meer wonderlijke dingen op de grote wereldzeeën dan wij wel vermoeden. Een voorbeeld daarvan, de raadselachtige gebeurtenissen rond de brik *Mary Celeste*, hebben we in SJORS al eens gegeven. Maar er zijn veel meer van dit soort gevallen.

Daar is onder andere het verhaal van de Britse boot *Aztec*, die in de maand augustus van het jaar 1936 op ongeveer honderd zeemijlen ten westen van de Bermuda-eilanden voer toen de bemanning een drijvend wrak ontdekte. Het bleek het overblijfsel te zijn van het jacht *La Datrama*. Masten en tuig van het jacht waren overboord geslagen, deklichten waren verbrijzeld en de verschansing was ingedrukt. Enkele mannen gingen aan boord en vonden een logboek. Toen de kapitein het voorval later rapporteerde, werd hem meegedeeld, dat er vier dagen vóór de datum waarop hij zijn vondst deed een melding was binnengekomen van de Italiaanse boot *Rex*, die de bemanning van het jacht *La Datrama* aan boord genomen had, en dat het jacht was *gezonken*...

Wat gebeurde er met de *Waratah*, een schip van 16.800 ton, met negenentwintig passagiers aan boord? Het schip werd het laatst gezien door de bemanning van de *Clan McIntyre* op weg naar Nieuw-Londen. Daarna zag niemand het ooit terug. Het Australische gouvernement liet gedurende zes weken de streek afzoeken waar de *Waratah* moest zijn verdwenen, een omtrek van drieduizend vierkante zeemijlen. Zonder resultaat.

Een ander onopgelost raadsel is dat van de *Asiatic Prince*, een schip van zeventienduizend ton, uitgerust met de modernste hulpmiddelen die er in 1937 waren en met onder andere een lading zilver in zijn safe ter waarde van 250.000 pond sterling. Er waren honderdtachtig passagiers aan boord toen het Plymouth verliet en tot op het laatste ogenblik dat er verbinding was met het schip was het weer kalm. De *Isle of Man*, een boot van de wilde vaart, ving op een avond om zeven uur in de Chinese wateren een vreemd radiosein op, dat van de *Asiatic Prince* afkomstig bleek te zijn. Het bestond uit een zeer langzaam gezonden S.O.S., gevolgd door een opgave van lengte- en breedtegraden voor de plaatsbepaling. Midden in deze opgave brak het seinen af en de stilte werd niet meer verbroken. Direct zette de *Isle of Man* koers naar de opgegeven plaats, na andere in de buurt zijnde schepen gewaarschuwd te hebben, die ook naar de plaats van het ongeval voeren. Ze vonden niets, nog geen plank. De zee was leeg. Het feit dat de *Asiatic Prince* zilver aan boord had gaf sommigen aanleiding te vermoeden dat men hier te doen had met Chinese zeeschuimers. Zij zouden het schip beroofd en daarna tot zinken gebracht hebben. Maar deze bewering houdt geen stand als men bedenkt dat er na een ontploffing toch minstens wrakhout op zee blijft ronddrijven. Bovendien: hoe zouden piraten erin slagen op een modern zeeschip een hele wacht, verspreid over machinekamer, dekken en brug, en een groot aantal passagiers geluidloos te overrompelen? Door dit alles kwam ook de *Asiatic Prince* terecht op de lange lijst van „onverklaarbare rampen".

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WE ZIJN HIER IN DE HAL VAN HET HUIS, DINKIE.
JA, EN DAAR IS DE TRAP! VOORUIT, NAAR BOVEN, OPA!

WE ZIJN ER, DINKIE... OEF! WAT EEN GEDRAAF!

VAN DEZE ETAGE KWAM HET HULP-GEROEP! WE MOETEN NU MET OVERLEG TE WERK GAAN!

NIKS OVERLEG, DINKIE! GEEN WOOR-DEN, MAAR DADEN! ER MOET GEHOLPEN WORDEN.

LUISTER NU EENS, OPA!
IK HEB AL GENOEG GELUISTERD! NU GAAN DE HANDEN UIT DE MOU-WEN!

ALLE GLIBBERS NOG AAN TOE! WAT ZAL IK NU BELEVEN?!
ZWIEPS

HELLUP! STOP! DOE WAT, DINKIE!
STOP! HELP! DINKIE!
ZZZOEF

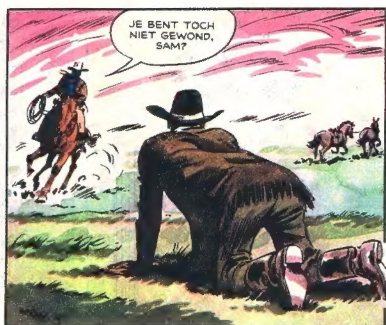

IK MOET WAT DOEN! STRAKS GLIJDT OPA DE TRAP AF OF PAR-DOES EEN KAMER BINNEN!
HELP! DINKIE!

KRRAK

WAT EEN TOE-STAND!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

WAT EEN MISPUNT!
PLAF!

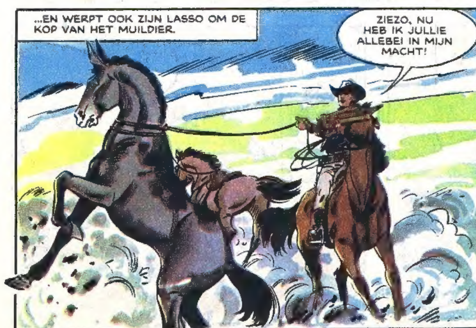

JE BENT TOCH NIET GEWOND, SAM?

NEE, DAT NIET. MAAR NU IS MIJN PAARD ER MET DIE MUILEZEL VANDOOR!

KOM GAUW VAN JE PAARD. IK HEB HET NODIG OM DE VLUCHTELINGEN ACHTERNA TE GAAN!

DAT HAD JE GEDACHT! IK GA ER ZELF OP AF!

NA EEN WILDE GALOP HAALT OLD SHATTERHAND DE GEVLUCHTE DIEREN IN...

...EN WERPT OOK ZIJN LASSO OM DE KOP VAN HET MUILDIER.
ZIEZO, NU HEB IK JULLIE ALLEBEI IN MIJN MACHT!

MET ZIJN VANGST RIJDT OLD SHATTERHAND NAAR SAM TERUG.
HOU DIE EZEL NOG EVEN VAST! ZODRA IK BIJ JE BEN, KUN JE HEM LOSLATEN!

ZO, NU ZAL IK DIE KOPPIGE EZEL EENS LATEN ZIEN WIE HIER DE BAAS IS!

IK ZIT EROP EN IK BLIJF EROP!

HELP!

GELUKKIG HEEFT OLD SHATTERHAND DIT ZIEN AANKOMEN. HIJ SPRINGT VAN ZIJN PAARD, GRIJPT DE LASSO VAN DE MUILEZEL EN BINDT DIE OM EEN BOOM.
DAT DIER SCHIJNT ER ANDERS OVER TE DENKEN, SAM!

LAAT DIE GEMENE KNOL MAAR LOPEN, OLD SHATTERHAND!

OLD SHATTERHAND WIL ECHTER OOK WELEENS OP EEN MUILEZEL RIJDEN!

HET OERSTERKE DIER SCHIJNT ONTEMBAAR TE ZIJN...

...MAAR TENSLOTTE WEET DE JONGE EUROPEAAN DE EZEL TOCH ZIJN WIL OP TE LEGGEN.
HÈ, HÈ, IK KAN NIET MEER!

JE BENT GEWELDIG STERK! EN OVER GELUK HEB JE OOK NIET TE KLAGEN! EERST MET DE BUFFELS, NU MET DIE EZEL! ALLEEN DE BEREN ONTBREKEN NOG!!

Naar vreemde landen

STUURMAN BLACKWELL HAD AAN BOORD VAN DE *THISBE* EEN MUITERIJ ONTKETEND. DAARNA LIEP HET SCHIP IN EEN STORM OP EEN RIF. KAPITEIN SELBY, JOAN EN JOE, DIE NOG AAN BOORD WAREN, PROBEERDEN OP EEN VLOT TE ONTKOMEN.

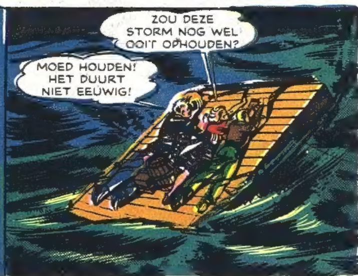
VOORZICHTIG BEGAF JOE ZICH NAAR DE HUT VAN KAPITEIN SELBY. NA EEN MOEILIJKE TOCHT OP HET OVERHELLENDE SCHIP BEREIKTE HIJ DEZE EN GING NAAR BINNEN.

JOAN, JOE EN DE KAPITEIN BELEEFDEN EEN ANGSTIG MOMENT, TOEN HUN VLOT DOOR DE GOLVEN WERD OPGENOMEN. VLAK DAARNA HOORDEN ZE EEN GORGELEND GELUID, EEN TEKEN DAT DE *THISBE* TEN ONDER WAS GEGAAN.

TOEN, NA LANGE UREN VAN DIEPE DUISTERNIS, EINDELIJK EEN NIEUWE DAG AANBRAK, KLAARDE HET WEER OP EN GING DE WIND LIGGEN.

KAPITEIN SELBY VERTELDE ZIJN LOTGENOTEN NIET, DAT ZE VER BUITEN DE BESTAANDE SCHEEPVAARTROUTE ZATEN EN DAT DE ROTAVI-EILANDEN NOG ZO VER WEG WAREN, DAT ZE DIE WAARSCHIJNLIJK NIET LEVEND ZOUDEN BEREIKEN.

KAPITEIN SELBY BESLOOT DEZE LAATSTE RAMP NIET AAN JOAN EN JOE TE VERTELLEN. IN STILTE REKENDE HIJ UIT, DAT ER GENOEG WATER WAS VOOR TWEE PERSONEN OM OP DE ROTAVI-EILANDEN TE KOMEN, MAAR NIET VOOR DRIE.

SELBY VERTELDE HUN DAT PROUST HEM HAD OPGEDRAGEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN, OMDAT HIJ DAN VAN DE VERZEKERING EEN GROTE SCHADEVERGOEDING ZOU KRIJGEN.
U HEEFT HET NIET GEDAAN EN DAT ZULLEN WE VERTELLEN!
MAAR U BLIJFT TOCH BIJ ONS?
DAT IS NIET ZEKER EN DAAROM ZAL IK JULLIE IETS LEREN OVER HET VAREN OP ZEE.
OP EEN NACHT, TERWIJL JOAN EN JOE SLIEPEN, NAM DE KAPITEIN EEN MOEILIJKE BESLISSING. HIJ WIST DAT ER GEEN DRINKWATER GENOEG WAS VOOR HEN DRIEËN EN DAAROM SPRONG HIJ, NA EERST NOG EEN BRIEF GESCHREVEN TE HEBBEN, VAN HET VLOT IN ZEE.
JOE, DE KAPITEIN IS WEG! WAT IS ER GEBEURD?
IK WEET HET NIET. WACHT, HIER LIGT EEN BRIEF!

Beste Joan en Joe, Ik neem afscheid van jullie. Er is niet genoeg drinkwater voor ons drieën en daarom verdwijn ik, Selby
BIJ DE BRIEF IS EEN DOCUMENT, WAARUIT BLIJKT, DAT DE REDER PROUST EEN SCHURK IS. DAT BEWAAR IK!
ARME KAPITEIN! HIJ HEEFT ZIJN LEVEN VOOR ONS GEGEVEN.
JOE STAK DE BRIEF EN HET DOCUMENT ZORGVULDIG IN ZIJN ZAK, VASTBESLOTEN PROUST AAN DE AUTORITEITEN OVER TE LEVEREN. IN DE DAAROPVOLGENDE DAGEN RAAKTE HUN DRINKWATER BIJNA OP EN ER WAS NOG STEEDS GEEN LAND IN ZICHT.
O JOE, NÓG NIETS TE ZIEN? IK KAN NIET MEER!
KALM, JOAN! WE MOETEN BLIJVEN HOPEN!

DRIE DAGEN DAARNA STOND HENRY SMITH, OOK WEL HARRY DE KOLONIST GENAAMD, BIJ EEN PALM OP MANIARA-EILAND OVER ZEE UIT TE KIJKEN. PLOTSELING SCHROK HIJ OP...
EEN VLOT! EN ER ZIJN MENSEN OP! IK MOET GAAN HELPEN.
VLUG, TALUFA! OP ZEE IS EEN VLOT MET TWEE MENSEN! WE NEMEN JOUW KANO.
GOED, IK KOM!
TALUFA, SNELLER!

TWEE KINDEREN! ZE ZIJN ER SLECHT AAN TOE, TALUFA!
BLIKSEMS!
IK GELOOF, DAT ZE DOOD ZIJN.
IS HARRY DE KOLONIST TE LAAT GEKOMEN? ZIJN DE KINDEREN WERKELIJK DOOD?

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Judith, die opgesloten was door de ontvoerders van professor Foster, ontdekte 's nachts een zendapparaat en ving een codebericht op.

ACH, NATUURLIJK WEL!
WE ZULLEN HAAR HEEL GAUW VINDEN!

DAAR BEN IK NOG NIET ZO ZEKER VAN!

KOM MEE, WE GAAN NAAR DE DIRECTRICE!
JA, GOED!

WE WILLEN IETS DOEN OM JUDITH TE HELPEN.

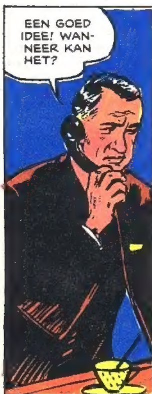

WAT WIL-LEN JULLIE DOEN?

IK WEET WAAR ZE DIE AUTO GEZIEN HEEFT. MISSCHIEN IS ZE DAAR IN DE BUURT!

WE KUNNEN DAAR WAT RONDLOPEN EN DAN HEEL HARD ONS SCHOOLLIED ZINGEN!

ALS ZE IN DE BUURT IS, ZAL ZE HET HOREN EN ONS ROEPEN!

HET IS TE PROBEREN. IK ZAL INSPECTEUR HUDSON WAAR-SCHUWEN!

EEN GOED IDEE! WAN-NEER KAN HET?

GOED, IK BEN ZO BIJ U!

DE INSPECTEUR KOMT HIER!
NU ZULLEN WE JUDITH GAUW VINDEN!
ZOUDEN DE MEISJES IN STAAT ZIJN DE SCHUILPLAATS VAN JUDITH TE VINDEN?

Vlucht naar het avontuur

door Elizabeth Beresford

Neemt u me niet kwalijk, juffrouw, is deze plaats bezet?"

Anne Brooks, die juist bezig was een nieuw filmrolletje in haar toestel te zetten, keek op en schudde ontkennend haar hoofd. De man, die haar had aangesproken, veegde met zijn zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Daarna legde hij zorgvuldig zijn hoed op het rek dat zich boven de patrijspoort van het vliegtuig bevond.

Zijn gezicht stond nogal zorgelijk, en Anne, die er altijd plezier in had om mensen te bestuderen, had een beetje medelijden met hem. Hij zag er zo verloren uit. Ze dacht bij zichzelf, dat hij misschien ook, net als zijzelf, voor het eerst per vliegtuig reisde.

,,Wat is het prachtig weer, vindt u niet?" vroeg ze. Het was bijna windstil en onbewolkt, dus wat dat betreft, hoefde de man zich toch echt geen zorgen te maken, dacht ze.

,,Wat zegt u? O, eh... ja, ja zeker!" De man scheen een poging te doen zich wat te ontspannen. Hij lachte een beetje gedwongen tegen Anne en informeerde: ,,Gaat u met vakantie?"

,,Ja, ik ga een dag of tien logeren bij mijn tante, die even buiten Parijs woont."

Op dat ogenblik begonnen de motoren te ronken en de volgende opmerking, die haar metgezel maakte, ging in het lawaai verloren. Even later hoorde ze hem zeggen: ,,Wat heeft u daar een mooi toestel? Bent u fotografe van beroep?"

,,Nee, helaas niet," zei Anne. ,,Ik maak foto's voor mijn genoegen. Het heeft me echter altijd wel leuk gelijken om journaliste te zijn en de hele wereld af te reizen en overal foto's te maken om je artikelen te illustreren, maar mijn ouders willen daar niet van horen." Onder het praten vergat Anne zelfs even de opwinding van het vliegen. Haar ogen straalden van geestdrift, nu ze het over haar hobby had.

,,Ja, ja, misschien hebben ze ook wel gelijk," antwoordde de man. Hij wendde zich af en pakte zijn tas.

,,Wilt u me excuseren? Ik heb nog wat werk te doen."

Anne voelde zich een beetje teleurgesteld. Ze zuchtte en leunde achterover. Nou ja, per slot van rekening kon ze toch ook niet verwachten dat een volslagen vreemde belang in haar zaken stelde. Als ze haar ouders nu toch maar eens aan het verstand kon brengen, dat ze zo verschrikkelijk graag verslaggeefster wilde worden! Ze schenen te denken dat het alleen maar een dwaze gril van haar was. Ze plaagden haar ermee en deden nu net, alsof de hele zaak maar een grap was, in de hoop, dat Anne er wel overheen zou komen. Ze dachten dat Anne wel een baantje als secretaresse of iets dergelijks zou zoeken.

Ik zal ze eens wat laten zien, dacht Anne opstandig, terwijl ze haar neus tegen het raampje van de patrijspoort drukte. Het toestel reed nu met grote snelheid over de startbaan en even later, zonder de minste beweging, was het los van de grond.

,,Klik," deed Annes toestel, terwijl het vliegveld van Londen onder hen weggleed. Het was al een oud beestje en Anne wist dat er niet veel kans op was, dat de foto zou gelukken, maar ze vond het toch wel de moeite waard om het te proberen. Ze keek geboeid uit het raampje, terwijl het vliegtuig steeds hoger steeg, en de wereld onder hen op een reusachtige landkaart begon te lijken.

,,Ik ben bang, dat ik u geen sigaret kan aanbieden," zei opeens de man, die naast haar zat. ,,Ik rook namelijk zelf niet."

,,O, maar ik rook ook niet," zei Anne, die zich niet erg op haar gemak voelde.

,,Wenst u misschien een kopje thee?" onderbrak even later de stem van een stewardess haar gedachten.

Voordat Anne antwoord kon geven, zei haar metgezel vlug: ,,Daar moeten we extra voor betalen, is het niet?"

Een flauwe blos steeg naar de wangen van de stewardess bij die onaangename opmerking. Ze bleef echter vriendelijk glimlachen en antwoordde beleefd: ,,Ja zeker, meneer, dat is waar."

,,Dan hoef ik geen thee," zei de man. Hij wendde zich tot Anne met de woorden: ,,Het reizen per vliegtuig is toch al zo duur! Ik vind het overbodig om dan ook nog iets voor extra-dingen te betalen. Als u het mij vraagt, dan heeft de luchtvaartmaatschappij daarmee een grote fout gemaakt. Op deze manier jagen ze de klanten weg!"

Anne vond het afschuwelijk dat hij zo sprak. Gelukkig scheen de stewardess het niet gehoord te hebben, want met een knikje liep ze verder.

,,Dat had u niet moeten zeggen," mompelde Anne.

,,Waarom niet?" vroeg haar metgezel strijdlustig. ,,Alles is toch al zo duur! Ze zouden de passagiers best gratis een kop thee kunnen aanbieden!"

Hij bleef nog een hele tijd op deze manier doorzeuren, en Anne voelde hoe haar gevoel van sympathie en medelijden voor de man langzaam maar zeker begon te verdwijnen. Nu ze hem wat nauwkeuriger bekeek, zag ze dat hij een gemene trek om zijn mond had. Toen hij eindelijk ophield met mopperen, draaide Anne zich van hem af en keek weer uit het raam. De rest van de reis, die vijftig minuten

duurde, nam ze geen notitie meer van haar metgezel.

Het vliegtuig landde veilig en wel op het vliegveld Orly. Anne voelde zich een beetje onzeker, toen ze de landingstrap afdaalde, maar tot haar opluchting zag ze achter het hek haar tante Bella staan, die naar haar wuifde. Zodra de formaliteiten bij de douane vervuld waren, liep Anne vlug naar haar tante en het volgende ogenblik werd ze heel hartelijk omhelsd.

„En heb je van je eerste vliegreis genoten?" vroeg tante Bella, toen ze samen in tantes auto naar het stadje reden, waar deze woonde. Die plaats heette Thérèse-sur-Seine en hij lag uiteraard aan de Seine.

„O, het was heerlijk!" antwoordde Anne geestdriftig. „O, tante, stopt u even, alstublieft!"

„Waarom?" vroeg tante verbaasd, terwijl ze op de rempedaal trapte.

„Och, nee, laat u maar, we zijn er al voorbij," antwoordde Anne, terwijl ze achterover leunde.

„Ik zag daarnet een man met een accordeon en er liep een hele rij kleine jongens met blauwe overalls aan achter hem. Ik dacht, dat ik daar wel een leuke foto van had kunnen maken."

„Maak je maar niet bezorgd," lachte tante Bella. „We hebben in Thérèse-sur-Seine de oude George, die altijd accordeon speelt bij een van de cafétjes die aan de rivier staan. Als je daar eens een keer met je toestel naar toe gaat, dan krijg je waarschijnlijk nog veel mooiere plaatjes! Dus je bent nog net zo dol op fotograferen als altijd?"

„Ja hoor, dat is nog steeds mijn hobby," zei Anne enthousiast. „O, tante Bella, ik geloof vast, dat dit de fijnste vakantie van mijn leven wordt!"

En de volgende dagen ondervond Anne dat haar voorgevoel haar niet bedrogen had. Het wérd een heerlijke vakantie!

De oude bruine en grijze huizen en gebouwen boeiden haar uitermate, en de smalle straatjes met hun hobbelige keien waren zo schilderachtig, dat ze van de ene verbazing in de andere viel en haast tijd te kort kwam om alle bekoorlijke plekjes te fotograferen.

„Hoeveel filmpjes heb je tot nu toe al wel gebruikt?" vroeg tante Bella op zekere avond.

„Zes, tante," zei Anne, die wel een beetje een schuldig gevoel had. „Maar ik heb nog niet de helft van alle mooie plekjes, die ik eigenlijk wel zou willen hebben. Het is zo jammer, dat ik vaak zoveel tijd verlies, omdat ik wachten moet tot het licht helemaal goed valt. Als ik maar. . ."

„Als je maar wat?" vroeg tante Bella vriendelijk.

Anne kreeg een kleur. „Ik wil niet de indruk wekken dat ik niet tevreden ben, want ik geniet hier ieder ogenblik, maar als ik een beter toestel had, dan zou ik tijdopnamen kunnen maken, en dan. . ."

„Ja, ja, dat begrijp ik wel," zei tante vlug. „Spaar me al die technische details maar, want daar begrijp ik toch niets van. Als ik je nu eens een kleine bijdrage gaf, dan zou je misschien een nieuw. . ."

„O nee!" riep Anne verschrikt. „Heel erg bedankt voor uw aanbod, maar daar kan geen sprake van zijn! U heeft al zoveel voor mij gedaan. Wie weet, misschien maak ik op een dag nog weleens een foto, die me zóveel geld opbrengt, dat ik meteen de camera kan kopen, die ik altijd graag heb willen bezitten!"

Haar tante knikte begrijpend en keek toe, hoe haar nicht haar laatste en tevens duurste rolletje in het toestel deed. Het was voor kleurenfoto's en Anne had het bewaard voor de laatste paar dagen, dat ze in het stadje zou zijn. Ze wist nu al precies, wat voor kleurige tafereeltjes ze ermee zou vereeuwigen.

De volgende morgen was tante Bella aan het ontbijt zó diep in de krant aan het lezen, dat Anne haar drie keer hetzelfde moest vragen, vóórdat ze antwoord kreeg.

„Wat zeg je? O, neem me niet kwalijk, lieverd." Tante keek op. „Ja natuurlijk, je kunt zo meteen gerust naar het cafeetje aan de waterkant gaan. Ik weet wel zeker, dat ouwe George daar vandaag ook weer accordeon speelt.

Moet je horen, Anne. Er is vannacht ingebroken in het grote kasteel, hier vlakbij. Er staat in de krant, dat er een aantal kostbare juwelen vermist wordt!"

„Dan is het maar goed, dat u uw kostbaarheden goed hebt verstopt," lachte Anne, terwijl ze de ontbijtboel begon af te ruimen.

Zodra ze klaar was, liep ze vlug het smalle straatje door dat naar de rivier leidde. Ze hield haar toestel gereed en stelde zich op tegenover het café. Er kwam een man over de brug in de richting van het café lopen. Zonder erbij te denken keek Anne naar hem. Toen schrok ze even; het was haar onaangename metgezel uit het vliegtuig. Ze had echter geen zin om weer te moeten luisteren naar een lange

klaagzang over de hoge prijzen in deze stad, en daarom deed ze een stap achteruit, zodat ze in de schaduw stond. Een paar minuten later kwam er uit de tegenovergestelde richting weer een man aanlopen. Hij begroette de Engelsman en de beide mannen gingen aan een tafeltje zitten onder het felgestreepte zonnescherm.

„Wat een pech!" zei Anne bij zichzelf. Een kelner liep naar het tafeltje van de beide mannen toe om hun bestelling op te nemen, en een ogenblik later kwam hij terug met twee koppen koffie. Anne vergat haar ergernis al weer en lachte wat voor zich uit. Ze vermoedde wel al zo ongeveer, wat er nu zou gebeuren, en ze bleek gelijk te hebben.

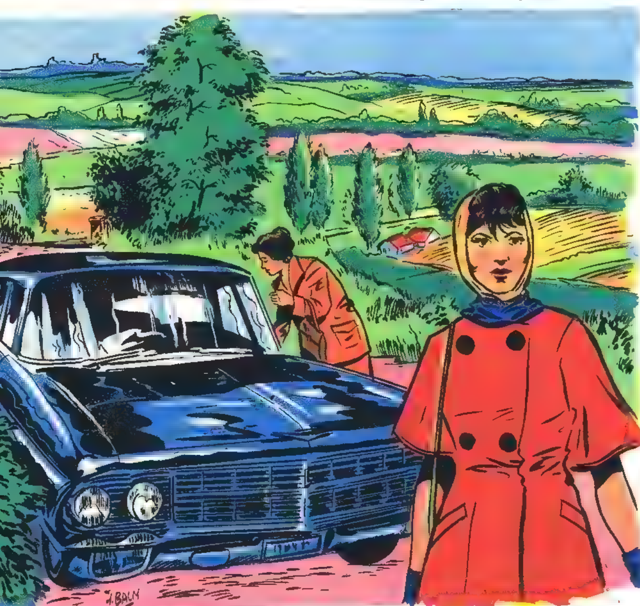
De Engelsman pakte de rekening op en voelde in al zijn zakken, waar zijn portemonnaie kon zijn. Hij keek zijn metgezel verslagen aan. De ander glimlachte ironisch en knikte, alsof hij zeggen wilde: „Dat had ik kunnen weten — je hebt geen geld bij je!"

Vervolgens pakte hij de rekening en betaalde met een zuur gezicht. Dus de „gierigaard", zoals Anne hem in gedachten al noemde, was nog even gemeen als in het vliegtuig. Anne moest zich bedwingen om niet in lachen uit te barsten.

Op dat ogenblik hoorde ze muziek in de straat. Er kwam een oude man aanlopen, die een accordeon bespeelde. Hij had een zwart alpinomutsje op zijn hoofd en hij droeg een lange overjas, waaronder een paar houten klompen te voorschijn kwamen.

Als bij toverslag kwamen er uit alle richtingen zwermen kinderen aanhollen. Ze begonnen om de muzikant heen te dansen, waarbij ze in de handen klapten en met de muziek mee zongen.

Anne vergat al het andere volkomen en begon foto's te maken. De omstandigheden waren volmaakt! De lucht was blauw, de zon scheen vrolijk en het schouwspel vóór haar was vol kleur en levendigheid. Eindelijk hield de muziek op en de oude man ging met zijn muts rond om geld op te halen. Toen hij bij het tafeltje kwam, waaraan de Engelsman en zijn vriend zaten, wachtte hem een koele ontvangst; ze deden alsof ze de muts niet zagen.

„O, tante, ik geloof vast dat dit de fijnste vakantie van mijn leven wordt!"

Anne voelde haar zakken eens na en toen de oude baas nogal zielig afdroop liep ze hem vlug achterna en drukte hem de laatste paar franken, die ze nog had overgehouden, in de hand.

„Dank u wel, juffrouw, dank u wel!" zei de man beleefd, terwijl hij zijn muts afnam. Zijn gerimpeld gezicht straalde zo vriendelijk, dat Anne vond, dat ze ruimschoots beloond was voor het verlies van haar geld.

Ze vond het spijtig dat ze die avond haar koffer al moest pakken, en het enige, dat haar ervan weerhield om zich gedeprimeerd te voelen, was dat ze thuis haar foto's zou kunnen laten zien. Daar verheugde ze zich nu al op!

De volgende morgen bracht tante Bella haar met de auto weer naar het vliegveld. Toen er werd omgeroepen dat het vliegtuig klaarstond, nam tante met een hartelijke omhelzing afscheid van Anne.

„Je komt het volgende jaar terug, hoor. Beloof je me dat?" vroeg ze. Toen kwam er een plagende glans in haar ogen. „Ook al ben je dan ondertussen een beroemde fotografe of journaliste geworden?"

„Dat beloof ik," zei Anne lachend. „Maar rekent u er maar niet op, dat ik in de journalistiek mag gaan. Het zal er wel op uitdraaien, dat ik op een kantoor ga werken. Nogmaals heel hartelijk bedankt voor alles, tante Bella. Zodra ik de afdrukken klaar heb, zal ik u die foto's sturen!"

In het vliegtuig zag ze heel wat bekende gezichten, want het vliegbiljet van Anne was voor een goedkope tiendaagse retourvlucht geweest, zodat ze weer dezelfde medepassagiers had als op de heenreis. Verscheidene mensen glimlachten en knikten tegen haar toen ze op haar plaats ging zitten, en Anne knikte terug.

Ze schrok even, toen een bekende stem zei: „Dat is ook toevallig!"

Het was de „gierigaard". Hij ging naast haar zitten en maakte zijn veiligheidsriem vast. Hij zag er nu zo mogelijk nog zorgelijker en zenuwachtiger uit dan op de heenreis, en hij klemde een doos Engelse sigaretten van tweehonderd stuks in zijn handen. Anne keek er verbaasd naar. Ze vond het eigenaardig, dat hij sigaretten bij zich had, want ze herinnerde zich, dat hij haar verteld had, dat hij niet rookte. Toen de man zag, dat ze naar de doos keek, zei hij dadelijk: „Die heb ik op het vliegveld gekocht. Daar zijn ze veel goedkoper dan in Engeland, weet u."

Anne lachte. Dus hij deed nog steeds zijn bijnaam eer aan. Maar nu schoot haar opeens iets te binnen. Ze had zich erin geoefend om haar ogen altijd goed de kost te geven, en ze had gezien, dat de sigaretten in het vliegtuig zelfs nog goedkoper waren dan op het vliegveld! Ze had grote zin om uit te roepen: „Lieve help, u hebt uzelf te kort gedaan!" maar ze beheerste zich en bepaalde zich ertoe op te merken: „Hebt u een prettige tijd gehad?"

„Ja, ik heb een zakenreis gemaakt, en ik heb veel succes gehad. Helaas heb ik helemaal geen tijd gehad om eens wat in de omgeving van Parijs rond te kijken, want ik heb het veel te druk gehad met mijn zaken!"

„O ja?" zei Anne belangstellend. „Maar heb ik u niet gezien in Thérèse-sur-Seine?"

Toen ze het gezegd had, had ze haar tong wel willen afbijten, want ze merkte dat die vraag hem helemaal niet beviel. Nu goed, als hij het prettig vond om leugens te vertellen, dan moest hij het zelf maar weten; zij had er gelukkig niets mee te maken.

„Dat ben ik niet geweest," zei hij. „U heeft zeker een ander voor mij aangezien. Ik ben daar niet geweest."

Er was iets in de manier waarop hij dit zei, dat indruk maakte op Anne. Hij wilde haar blijkbaar overtuigen, want hij keek haar recht in de ogen en schudde nadrukkelijk zijn hoofd.

Dit had natuurlijk op Anne precies een uitwerking die tegenovergesteld aan zijn bedoeling was; Anne wist namelijk heel zeker, dat ze hem gezien had, en zijn ontkenning maakte alleen maar haar nieuwsgierigheid gaande. Ze vond het vrij kinderachtig, dat hij om zo'n onbenulligheid loog.

Eensklaps herinnerde ze zich dat ze op de morgen na de juwelenroof een foto van de oude George had gemaakt, toen hij voor het caféterras op zijn harmonika had gespeeld. Ze had hem in haar koffer bij alle andere foto's die ze in haar vakantie gemaakt had, en op de achtergrond hadden de „gierigaard" en zijn vriend gezeten. Die moesten op de foto duidelijk te zien zijn, dat herinnerde ze zich nog heel goed. Ze had grote zin om te zeggen: „Ik heb u niet alleen gezien, maar ik heb daar zelfs een foto van gemaakt, van u en uw vriend met die snor." Maar ze bedwong zich. Ze bleef rustig zitten terwijl er een glimlach om haar mond speelde. Ze was er zich van bewust dat ze zich echt als een welopgevoed, volwassen meisje gedroeg.

Terwijl ze zich nog in gedachten bezighield met het vreemde gedrag van haar metgezel, viel haar oog op een vetgedrukte regel in een krant die voor haar lag. Er stond in het Frans: „Nog geen spoor van de juwelendieven uit Thérèse-sur-Seine. Buit is waarschijnlijk al over de grens gebracht."

Ze kreeg opeens een vermoeden. Maar nee, dat was toch te gek. Ze staarde uit het raam zonder iets te zien, terwijl haar hart sneller begon te kloppen. De stewardess kwam over het middenpad om te vragen of er ook iemand sigaretten wilde kopen.

Anne keek op.

„Wilt u misschien sigaretten?" vroeg de stewardess glimlachend aan Anne. „Misschien een doos voor uw familie? Ze kosten tien gulden per doos van tweehonderd stuks."

„Nee nee, dank u wel," zei Anne. De stewardess liep verder.

De heenreis had Anne veel te kort geleken, maar nu scheen er haast geen einde aan te komen. Toen ze dan eindelijk op het vliegveld van Londen landden was ze nog helemaal opgewonden door het vermoeden, dat bij haar was opgekomen. Toen de passagiers uit het vliegtuig waren gestapt en bij de douane kwamen, bleek al dadelijk dat alle bagage grondig werd doorzocht. Anne keek toe, toen al haar kleren werden uitgepakt en daarna weer netjes in de koffer werden gelegd. Zelfs haar fototoestel werd onderzocht.

Er kwam een oude man aanlopen, die een accordeon bespeelde . . .

„Is dat allemaal vanwege de juwelendiefstal in dat plaatsje bij Parijs?" vroeg Anne aan een van de douanebeambten. De man knikte en keerde zich toen naar de „gierigaard", die nog steeds zijn doos sigaretten stevig tegen zich aan drukte.

„Ik mag toch wel tweehonderd sigaretten vrij van invoerrechten meenemen?" vroeg hij. De douaneambtenaar knikte.

Anne haalde diep adem. Haar stem trilde een beetje, toen ze zei: „Ik zou u willen voorstellen om eens in die doos te kijken!"

De ambtenaar keek haar een ogenblik verbaasd aan, maar toen riep hij: „Houd hem tegen — vlug!"

De „gierigaard" deed een sprong naar de deur. Anne leunde even tegen de toonbank van de douane, want haar knieën trilden van de spanning.

„Ik sta er versteld van dat u hem begon te verdenken," zei het hoofd van de douane een half uur later tegen haar.

„Ik weet wel dat hij tegen u gelogen had, toen hij zei, dat hij niet buiten Parijs was geweest, terwijl u hem in Thérèse-sur-Seine had gezien, maar daarvoor zou hij toch wel een eenvoudige verklaring kunnen hebben?"

Anne klemde haar oude toestel in haar handen.

„Maar hij was zo vreselijk krenterig, en op het vliegveld zijn de sigaretten dertig cent duurder dan in het vliegtuig. Zo'n gierigaard zou nooit zo'n vergissing hebben gemaakt, en dus wist ik, dat er ergens iets niet klopte. Toen begon ik me af te vragen of er werkelijk wel sigaretten in die doos zouden zitten. Vanzelfsprekend zouden de douanebeambten niet gauw de moeite nemen om iets te onderzoeken, waarvan ze dachten dat het in het vliegtuig gekocht was, denkt u ook niet?"

„Het was inderdaad sluw bedacht. Hij had natuurlijk al een tijdje geleden de juwelen in de sigarettendoos gedaan. Dank zij u hebben we onze man nu te pakken. U krijgt de beloning, die is uitgeloofd, en u heeft ons bovendien nog een foto van zijn medeplichtige verschaft!"

Anne keek hem even verschrikt aan.

„Die foto's van het café zal de politie me toch wel willen teruggeven?"

„Maar natuurlijk," lachte de douaneambtenaar. Hij stond op en hield de deur voor Anne open. Anne lachte opgelucht en gaf hem een hand.

„Weet u," zei ze vrolijk, „ik heb zo'n voorgevoel, dat ik toch geen secretaresse hoef te worden!" De douaneambtenaar keek haar aan, alsof hij het in Keulen hoorde donderen...

Glimlachend ging Anne op weg naar het station, waar haar trein al stond te wachten om haar naar Londen te brengen, waar ze haar verhaal aan een krant zou verkopen!

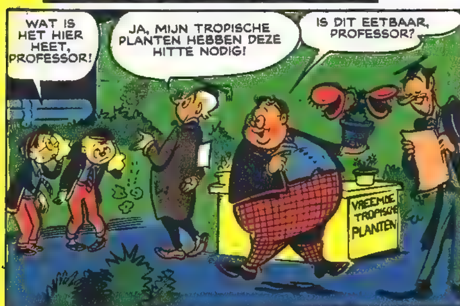
Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

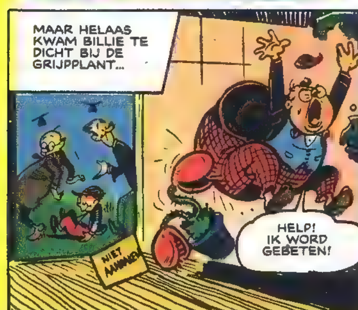

LATER OP MENEER KWELS KAMER...
GA KROM STAAN!
DOE HET ZELF MAAR, LANGE!
W-WAT ZULLEN WE NOU HEBBEN?!

HA, HA! IK BEN HELEMAAL NIET BANG VOOR JOU! ZIE JE DIT AARDIGE PLANTJE?

EEN PAAR TELLEN LATER WAS MENEER KWEL IN DROMENLAND...
NU GA IK HET MET DE KOK PROBEREN!

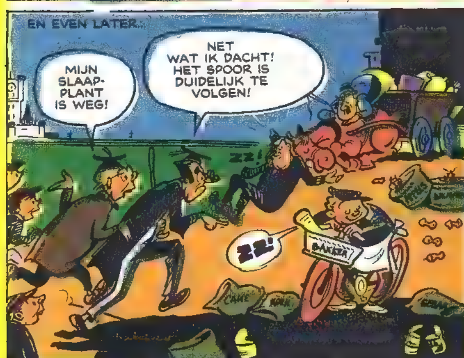

SCHOOLKEUKEN
IK HEB EEN CADEAUTJE VOOR U!
SNUF!

EVEN LATER SLIEP OOK DE KOK EN NU WAS BILLIE ALLEEN IN DE KEUKEN!
MET DIE PLANT KAN IK DE HELE SCHOOL BEDWELMEN!
ZZ!
JAM

AAN DE KANT, KEES!
WAT, JIJ DIKKE?

EN WEER GEBRUIKTE BILLIE ZIJN GEHEIME WAPEN!

BILLIE HEEFT KEES BEDWELMD, MENEER!
ZZ!

EN EVEN LATER...
MIJN SLAAP-PLANT IS WEG!
NET WAT IK DACHT! HET SPOOR IS DUIDELIJK TE VOLGEN!
ZZ!
ZZ!
BAKKER
CAKE

IJSFABRIEK
HA, HA! NOU KAN IK VOOR NIKS NET ZOVEEL IJS ETEN ALS IK WIL!
ZZ
IJS
KOELKAST

BILLIE!
AH, BEN JE WAKKER? DAN ZAL IK JE WEER IN SLAAP MAKEN!
KOELKAST

MAAR DEZE KEER VIEL MENEER KWEL NIET IN SLAAP!
MIJN PLANT WERKT NIET MEER! HOE KAN DAT NOU?
IJSFABRIEK

DOOR DE KOU IN DIE IJSFABRIEK IS DE PLANT VERWELKT.

GRIJP DIE DIKKE!
HOUD HEM!
VLUG, HEEFT U MISSCHIEN EEN SIAMESE SLAAPPLANT VOOR ME?
VERSE BLOEMEN

BILLIE TURF *in boekvorm!*

DAT IS EEN UITGAVE WAAR DE JEUGD REEDS LANG NAAR UITGEKEKEN HEEFT!

Wie kent Billie Turf niet, het dikste studentje ter wereld? Hij is de zo populaire figuur, die nu al jarenlang elke week de hoofdrol speelt in een beeldverhaal in het gretig gelezen weekblad SJORS VAN DE REBELLENCLUB.
Billie is een gezellige dikkerd, die altijd honger heeft. Hij is dan ook dag en nacht op zoek naar eten en daardoor zet hij dikwijls zijn hele kostschool op stelten. Natuurlijk wordt hij om de haverklap van school gestuurd, maar even vaak halen zijn leraren hem terug, omdat zij deze sympathieke, goedlachse figuur toch niet willen missen. Vooral meneer Kwel, die eigenlijk het meest te lijden heeft onder Billie's guitenstreken, is bijzonder op hem gesteld. Geen wonder dat alle kinderen met Billie Turf weglopen en met verlangen uitzien naar de uitgave in boekvorm van Billies avonturen. Aan dat verlangen kan nu voldaan worden, want er is een verzameling verschenen van maar liefst 48 Billie-Turfverhalen.

Voor abonnees op dit blad is het kostelijke boek verkrijgbaar tegen de uiterst lage prijs van... f 0.95 (15 Fr.)! Voor nog géén gulden hebt u meer dan 1000 rijkgekleurde plaatjes op 80 forse pagina's. Bestel direct een exemplaar!

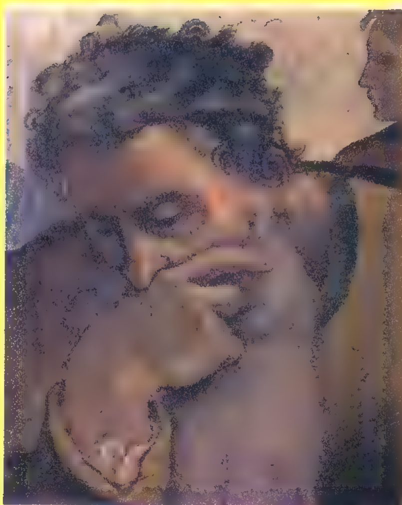
VERKRIJGBAAR

door tussenkomst van de boekhandel. Rechtstreekse bestellingen worden uitgevoerd na ontvangst van het verschuldigde bedrag ad f 0.95 op postrekening nummer 9229 van de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afdeling Extra-uitgaven, te Haarlem. Op het girostrookje duidelijk vermelden: „Billy Turf in boekvorm". A.u.b. geen geld of postzegels in brieven insluiten. Rechtstreekse bestellingen kunnen ook worden opgegeven bij de plaatselijke agent van dit blad.

MICHELANGELO

De Italiaan Michelangelo Buonarroti (1475-1564) was een van de grootste kunstenaars van alle tijden. Behalve beeldhouwer was hij ook schilder, architect en dichter. Op deze bladzijde vind je iets van zijn werk en een korte beschrijving van zijn leven.

De profeet Isaias, geschilderd tegen het plafond van de Sixtijnse kapel.

„Het is zonde," zei het lid van het gemeentebestuur van Florence, „zonde van zo'n prachtig blok marmer." Daarbij wees hij op een reusachtig blok marmer voor hem. Ongeveer honderd jaar tevoren had een kunstenaar geprobeerd uit dit blok een beeld te maken, maar na jaren van zwoegen had hij zijn poging moeten opgeven. Het gemeenteraadslid sprak tegen een jongeman, die Michelangelo Buonarroti heette en die aandachtig het blok bekeek.

„Ik geloof niet dat u er iets mee zult kunnen beginnen," zei de oudere man.

Beeld op het graf van Giuliano de Medici.

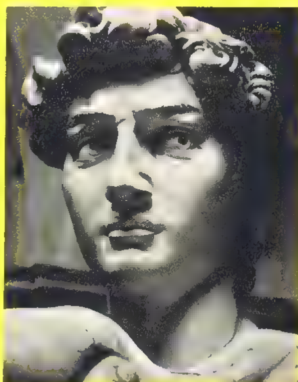
„Diverse beeldhouwers, ouder en ervarener dan u, hebben er hun krachten al op beproefd, maar tevergeefs."

„Toch zou ik het graag willen proberen," zei de jongeman.

Op 13 september 1501 ging Michelangelo het marmer te lijf en gedurende de volgende vier jaar daverde de omgeving van zijn atelier van het geklop en gehamer. In het jaar 1504 tenslotte was hij klaar en hij nodigde een aantal mensen uit voor een bezoek aan zijn atelier. Toen zij zagen wat de beeldhouwer gemaakt had, stonden ze stom van verbazing. Voor hun ogen rees een levensgroot beeld op van David, zoals deze eens tegenover de reus Goliath had gestaan. Iedereen was enthousiast over het kunstwerk. Michelangelo ontving van de stad Florence vierhonderd gouden florijnen voor zijn arbeid en hij mocht bovendien zelf een plaats voor zijn beeld uitzoeken.

Michelangelo Buonarroti was geboren in 1475. Al gauw bleek dat hij een grote kunstzinnige aanleg bezat. Hij ging in de leer bij de beeldhouwer Bertoldo, die bekend was om zijn beelden voor de familie der Medici, de toenmalige heersers over Florence. Toen hij eenentwintig was, trok Michelangelo naar Rome, waar hij enkele beeldhouwwerken maakte, waaronder ook de Pietà, dat nog steeds als een van zijn beste werken geldt. Later verzocht paus Julius II hem een graftombe te maken. Van deze graftombe is vooral het prachtige Mozesbeeld bekend.

In 1506 droeg dezelfde paus Julius II de kunstenaar op een schildering te maken voor het plafond van de Sixtijnse kapel in het Vaticaan. Aanvankelijk weigerde Michelangelo de opdracht uit te voeren. „Ik ben beeldhouwer, geen schilder," zei hij. Maar paus Julius hield vol en tenslotte gaf Michelangelo toe. Hij sloot zich op in de kapel en werkte vier jaar lang in eenzaamheid aan zijn opdracht. In de kapel waren reusachtige steigers opgericht en de kunstenaar verrichtte zijn werk liggend op zijn rug boven op de steiger. Af en toe kwam de paus zelf kijken hoe het werk vorderde.

Kop van het Davidbeeld.

In 1512 was de reusachtige arbeid klaar. Tegen het plafond van de kapel had Michelangelo het verhaal van de schepping uitgebeeld. In totaal had hij 343 figuren geschilderd. Paus Julius was zeer tevreden en Michelangelo was op slag een beroemd man.

Hierna werd de kunstenaar teruggeroepen naar Florence, waar hij beelden maakte voor de graftombes van Lorenzo en Giuliano de Medici. In 1534 verliet hij Florence en ging weer naar Rome. Paus Paulus III droeg hem op een schildering te maken op de achterwand van de Sixtijnse kapel. Aan deze taak werkte de kunstenaar vijf jaar. Hij schilderde er het laatste oordeel, dat in 1541 gereedkwam. In 1542 aanvaardde hij nog enkele opdrachten van het Vaticaan, die in 1550 klaarkwamen. Daarna namen zijn krachten snel af. Ondanks zijn grote rijkdom woonde hij in een armoedig huisje en leefde zeer sober. Toen hij de zeventig al gepasseerd was, werd hij door het Vaticaan benoemd tot hoofdarchitect van de Sint-Pieterskerk en in die functie begon hij aan een ontwerp voor een koepel op de kerk. Hij oefende zelf toezicht uit bij de bouw en beschouwde dit werk als het sluitstuk van zijn hele arbeid. Op 18 februari 1564 stierf hij. Zijn grote droom, de koepel van de Sint-Pieter, was toen juist klaargekomen.

Henk Visser, Patersweg 273, Dordrecht, geeft voor een speldje twintig postzegels van Nederland of vijftien van Europa of tien van landen buiten Europa. • *Ine Coolen (14), Zuidparallelweg 3, Mierlo-Hout (N.-Br.)* en *Mientje van Lith (14), Noordparallelweg 26, Mierlo-Hout (N.-Br.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Liza Hopstaken (18), Valkenburgstraat 41, Roosendaal*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen. • *Erna Lohstroh (16), Witte Molenweg 11, Heesch bij Oss*, zoekt een correspondentievriend tussen zestien en negentien jaar, liefst niet uit Brabant. Hobby's: lezen, teenagermuziek. • *Irene Lohstroh (14), Witte Molenweg 11, Heesch bij Oss*, wil corresponderen met een jongen tussen vijftien en zeventien jaar, liefst niet uit Brabant. Hobby's: lezen, teenagermuziek. • *Bert Flik (15), Schaperstraat 39, Meppel*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd uit België, Ned. Antillen of

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Suriname. Hobby's: postzegels, zwemmen, lezen en zeilen. Ook wil hij postzegels ruilen tegen suikerzakjes. • *Kitty Schillemans, Steenstraat 12, Hulst (Zld.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van negen of tien jaar, liefst in Gelderland. • *Ria en Rita de Koster (15), Dijkstraat 9, Graauw (Zld.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Corry de Blok (14), Burburestraat 1, Antwerpen-Zuid, België*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Tilly de Koster (16), Havenstraat 8, Graauw (Zld.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Onno Guikema, Schoolstraat 24, Zuidwolde (Gron.)*, wil Rizzla-vogelplaatjes (I en II) en Captain Grant-plaatjes (I, II en III) ruilen. Eerst schrijven. • *Jacob Eitens (13), Kleiweg 28, Aduard (Gron.)*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd uit Leeuwarden of omgeving. Hobby's: schaatsen, zwemmen en knutselen. • *Ineke van Belzen (14), Hendrikstraat 17, Middelburg*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland of een van de buurlanden, Suriname of de Ned. Antillen, liefst niet uit Zeeland. • *H. Vos (16), Wildemaetstraat 48, Elburg (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar. Hobby's: zwemmen en fotografie. • *Jean Meertens (12), Heerderdwarsstraat 33, Maastricht*, wil corresponderen met jongens van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen en postzegels. • *Gerrit van het Bolscher (17), Sint Annabrinkstraat 3, Delden (O.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. • *Mia v. d. Kerkhof (15), Sint Jozefplein 12, Deurne, Toos v. Oosterhout (15), Irenestraat 5, Deurne-Zeilberg* en *Mien Vlemmix (15), Schooteindestraat 7, Vlierden, Deurne*, zoeken correspondentievrienden van zestien jaar. • *Cokkie Bijl (11), Huijsmanstraat 20b, Schiedam*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, liefst uit Kruiningen of omgeving. Hobby's: wandelen, zwemmen en foto's van filmsterren. • *Marian Knooren (15), Bouwbergstraat 83, Schinveld (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren. • *Ria v. d. Berg (15), Bouwbergstraat 30c, Schinveld (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: zwemmen en dansen. • *Jan Knooren, Bouwbergstraat 83, Schinveld (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje. Hobby's: zwemmen en dansen. • *Evelien Jansen (11), Schiedamseweg 126, Vlaardingen*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: hockey en zwemmen. • *Elsa Scheefhals (14), Ackersdijckstraat 24, Den Bosch*, wil suikerzakjes ruilen tegen foto's van filmsterren. • *J. Betjes (13), Groenelaan 71, Beverwijk*, wil corresponderen met een r.k. jongen in het Gooi of Rotterdam. Tevens wil hij scheepsfoto's ruilen. Hobby's: scheepvaart, postzegels, tekenen, roeien, zwemmen. • *Frans Gerritsen, Ganzenweg 17, Amsterdam-N.*, zoekt een speedboot met buitenboordmotor (10-18 pk). In ruil daarvoor geeft hij een Märklintrein met toebehoren. • *René Verdaas, Langenoordstraat 147, Zevenbergen*, geeft voor een speldje tien adressen waar men speldjes kan krijgen. • *Ivonne (12)*, en *Marian (16) Kolkman, Kolkweg 23, Deventer* en *Joke te Riele (16), Kolkweg 39, Deventer*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *M. Maas, Iepenstraat 3, Passart (Z.), Heerlen*, zoekt een correspondentieadres in voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Wie kan hem daaraan helpen? • *Anneke Vlasman (12), Lauernessestraat 13 I, Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, foto's van filmsterren. • *Beppie Lorier (13), Spoorstraat 16, Arnemuiden*, zoekt een correspondentievriend, liefst in Zeeland, Noord-Brabant of Zuid-Holland. Hobby's: foto's van filmsterren, dieren, lezen en natuur. • *Anneke Vos, Dwarslaan 12, Blaricum*, wil corresponderen met een r.k. jongen van veertien of vijftien jaar, liefst in Noord-Holland of Utrecht. Hobby's: fietsen, zwemmen en lezen. • *Nelis Nellestijn (17), van Bennekomweg 11, Doorn*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: moderne muziek. • *Vrona Jongerius (15)* en *Ineke Kuster (15), Barkasstraat 55, Utrecht*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd, liefst middelbare scholieren. • *Addy van de Berg (15), Hoefweg 117, Bleiswijk (Z.-H.)*, verzamelt foto's van het Koninklijk Huis en foto's van Sjoukje Dijkstra. Hij geeft er foto's van filmsterren voor in ruil. • *Tonnie Spoolder (15), Almeloseweg 24, Haarle (Ov.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: filmsterren en lezen. • *Ankie Dijkman (12), Geerstraat 19, Vaassen (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en suikerzakjes. • *Caroline Martens (17), Ranonkelstraat 46, Breda*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Ingrid Veltkamp (15), Vechtplantsoen 14 III, Utrecht-N.*, wil corresponderen met een meisje, wonend in de provincie Utrecht. Hobby's: postzegels, suikerzakjes en filmsterfoto's. • *Paula van de Linden (13), Demmerik 38, Vinkeveen*, wil corresponderen met een meisje of jongen, liefst in de provincie Utrecht. Hobby's: zwemmen, fietsen, en filmsterfoto's. • *Truus van de Meer (13), Achterbos 97-95, Vinkeveen*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen. Hobby's: zwemmen, fietsen en filmsterfoto's. • *Jacquelien Ehlen (16), Achter de hoven, 5, Buchten-Born (L.)*, wil corresponderen met iemand van haar leeftijd. • *Paula van Bree, Broekstraat 9c, Someren (N.-Br.)*, wil corresponderen met een Nederlands meisje van ongeveer dertien jaar. Hobby's: filmsterfoto's en suikerzakjes. • *Martha van Bree, Mortelweg 7, Someren (N.-Br.)*, wil corresponderen met een Nederlands meisje van ongeveer twaalf jaar. Hobby: filmsterfoto's. • *Daan van den Berg (13), Weidestraat 95, Leidschendam*, wil postzegels ruilen. • *Gusta Bruyn (13), Transvaalstraat 5, Wormerveer*, zoekt een correspondentievriendin, niet r.k. Hobby's: suikerzakjes, filmsterfoto's, zwemmen en gitaar. • *Fieneke Janson (14), Dr. v. Noortstraat 146, Stompwijk (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Chris Weisbeek (19), Poststraat 17, Wildervank*, wil postzegels ruilen. • *Bert Grömmel (17), Henk Weyers (16), Willie Pennings (15)* en *Adrie Mercey (15), Dommelstraat 8, Den Helder*, willen corresponderen met vier meisjes liefst in Arnhem, Apeldoorn of Ede. Hobby's: kamperen en zwemmen. • *Mary Lommers, Hugo de Grootstraat 71, Purmerend*, wil corresponderen met een meisje of jongen van twaalf of dertien jaar. • *Gonny ten Heggeler (16), G. J. v. Heekstraat 239, Enschede*, wil corresponderen met een Duitse jongen van haar leeftijd, die van paardrijden houdt. • *Tonny van de Meyden (12), Waaldijk 129, Herwijnen (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen in Suriname of op de Nederlandse Antillen. • *Corry Beks (15), Veldenseweg 7, Venlo*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Zuid-Limburg. • *Robert Zwaak, Kapelstraat 94, Utrecht*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen elf en dertien jaar. Hobby's: zwemmen en postzegels. • *Wim Vugts (11), van Heeswijkstraat 11, Udenhout*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Ans Vugts (14), van Heeswijkstraat 11, Udenhout*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Martie (14)* en *Henriette (17) Weyters, van Heeswijkstraat 36, Udenhout*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd.

Vervolg op blz. 27

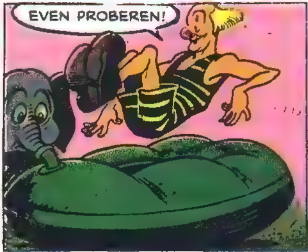

Coco de Clown

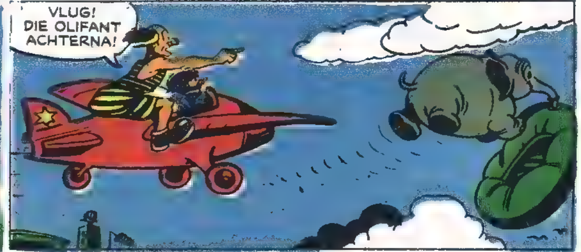

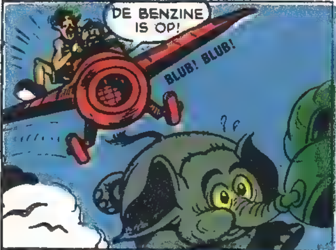

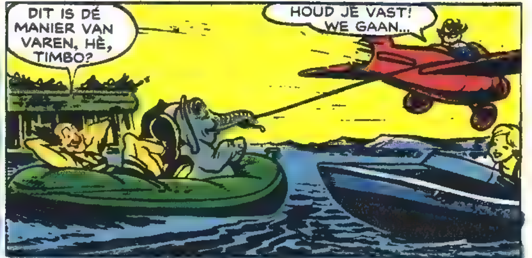

7

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Daar aangekomen begint Sheila vervaarlijk te grommen en de kinderen vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Geschrokken keren zij terug.*

HOOFDSTUK V

Een nieuwtje uit 1892

Dodey had een onvoldaan gevoel, zo iets dat je ook weleens hebt, als je in de wachtkamer van de tandarts een vervolgverhaal in een tijdschrift leest. Soms is het erg spannend en dan blijkt dat de volgende aflevering nergens te vinden is.

Deze keer was ze als het ware met twee zulke verhalen bezig: ,,Het geheim van de Schoorstenen'' en ,,De akte, die niet werd ontvangen; die misschien nooit verzonden werd''. Het leek er veel op, dat ze van deze beide verhalen evenmin ooit te weten zou komen, hoe ze afliepen. Het toneel van het mysterie was voor hen verboden terrein verklaard en ze zou niet weten hoe zij en Bobbie een akte te voorschijn zouden moeten toveren die niemand ooit gezien had, misschien de oude Tom zelf niet eens!

Maar in de dagen die volgden, hadden ze niet te klagen over gebrek aan afwisseling. Ze vonden in de bossen, vlak bij het huis van de Tennissons, prachtige varens, die ze in bloempotten op de veranda zetten. Ze gingen op een dag picknicken bij het Younghiogheny-meer en op een andere dag maakten ze een autotochtje naar de Mount Davis, het hoogste punt in Pennsylvania. Ze gingen een keer winkelen in Somerset en 's zondags gingen ze naar de kerk in Deer Lich.

De volgende ochtend, 's maandags dus, kwam mevrouw Leach aan de deur.

,,Ik dacht dat je misschien de wasmachine zou willen gebruiken,'' zei ze tegen Dodey. ,,Lilie en ik zijn klaar en we hebben de boiler weer vol laten lopen, zodat er nog heet water genoeg is. Er zijn ook waslijnen in overvloed en de wasknijpers liggen in de schuur.''

Dodey bedankte haar. ,,Ik was juist van plan naar u toe te gaan om het te vragen. Ik zal even het vuile goed bij elkaar zoeken.''

Even later zette Bobbie een bundeltje wasgoed, met een laken eromheen, naast de wasmachine op de veranda van de familie Leach.

Mevrouw Leach toonde Dodey hoe de machine werkte.

,,Hij maakt wel erg veel lawaai. Maar dat doen die oude beestjes allemaal. Sim zou hem nodig eens uit elkaar moeten halen en hem smeren, maar hij is er doodgewoon te lui voor. Ik geloof dat er geen enkele man in de bergen woont die alle karweitjes altijd zo lang uitstelt als hij.

Meestal verknoeit hij zijn tijd met een beetje op die oude viool van hem te krassen. Dat brengt zijn ziel tot rust, zegt hij. Alsof zijn ziel meer rust nodig heeft dan zijn voeten nu krijgen! Hij heeft geen stuk antiek meer verkocht sinds zijn broer weg is. Die deed tenminste nog weleens wat aan de handel in antiek, hoewel ik ze toen trouwens ook vaak genoeg moest roepen, als er iets gedaan moest worden, want dan zaten Sim en Chris tweestemmig te krassen! Op dit ogenblik staan er een antiek schrijfbureau en een ladenkast in de winkel. Ze zijn verkocht en betaald en ze staan er al ik weet niet hoelang te wachten om bezorgd te worden. Wat moeten die arme klanten wel denken!"

Ze zweeg even om adem te halen en Bobbie bood aan om te helpen met de meubels.

,,Ik wil de wasmachine ook wel voor u smeren," voegde hij eraan toe, ,,als ik u er een plezier mee kan doen."

,,Dat vind ik erg geschikt van je, Bobbie."

,,Hè?" klonk er een schrille stem uit de keuken.

Dodey en Bobbie keken achterom en zagen de oude vrouw met de hoge rug in de deuropening staan.

,,Hè?" vroeg ze weer. ,,Riep je Lilie?"

,,Nee," antwoordde mevrouw Leach. ,,Ik praatte tegen Bobbie."

,,Hè?"

,,Het is wel goed, Lilie. Ik heb je echt niet geroepen!"

De oude vrouw keek even met halftoegeknepen ogen naar de beide kinderen. Toen keerde ze, in zichzelf mompelend, naar de keuken terug.

Mevrouw Leach zag dat Bobbie en Dodey elkaar met een blik vol verstandhouding aankeken.

,,Dat is de arme Lilie de Wit," zei ze met zachte stem. ,,Ze heeft zoveel jaren lang alleen op de Grote Woeste Berg gewoond, dat het haast niet anders kon of ze ging in zichzelf praten. Ze is nog familie van ons, ze is de halfzuster van een neef. Ze heeft verder helemaal geen familie meer. Toen ze op een keer in de winter ziek werd, hebben we haar bij ons genomen. Toen ze weer beter was, is ze in het zomerhuisje gaan wonen en daar is ze gebleven tot jullie gekomen zijn. Ze vindt het erg prettig dat ze nu bij ons in woont, en ze helpt me met allerlei dingen."

,,Ze is zeker al erg oud?" vroeg Dodey.

,,Dicht bij de negentig, denk ik. Maar ze weet het zelf niet precies. Je moet je er maar niets van aantrekken, als ze eens wat vreemd doet, en als je eens geruchten over haar hoort, moet je er maar geen aandacht aan schenken. Sommige mensen... nou ja, dat doet er ook weinig toe... Och, kind, ik vergeet helemaal, dat je hier gekomen bent om je was te doen. Zo, ik zal de kraan openzetten. De kuip is al omgespoeld. Bobbie, ga jij maar eens kijken, wat Sim in de schuur uitvoert. Tien tegen één, dat hij weer in het hooi zit viool te spelen in plaats van de wieg op te knappen, die mevrouw Slagmeyer gekocht heeft om haar wollen goed in te bewaren. Waarvoor de mensen al geen antiek denken nodig te hebben! Ze kopen soms oude schoenlapperstafels om ze als salontafels te gebruiken, oude botervormen worden bloemenvazen, koffiemolens promoveren tot lampen, alles kunnen ze gebruiken. Hij zal je de smeerolie wel geven."

,,Wat zegt u?" Bobbie was even de kluts kwijt. ,,O, u bedoelt de smeerolie voor de wasmachine! Ik zal erheen gaan."

Hij liep door het prieel naar de schuur en mevrouw Leach ging verder met Dodey te helpen.

De machine maakte inderdaad nogal wat lawaai. Behalve dat hij kraakte als een versleten windmolen liet hij een ritmisch knarsend geronk horen, dat Dodey een uur geleden al in het zomerhuisje had kunnen horen. Maar de motor bleef draaien en het wasgoed werd heftig door het sop heen en weer bewogen. Toen het witte goed schoon was, draaide Dodey het door de wringer en stopte toen de bonte was in de machine. Daarna ging ze eens kijken waar Bobbie bleef.

Toen ze om de oude gedeukte vrachtauto van Sim heen was gelopen, bleef ze opeens stomverbaasd bij de open schuurdeur staan. Een vreemde verzameling van antieke meubelen en eigenaardig gevormde voorwerpen stond her en der over de grond verspreid. Tafels, stoelen, kisten, kasten, ketels, spinnewielen, canapés, banken, kandelaars, flessen, kinderwagens... Alles was bedekt met een dikke stoflaag en overal hingen spinnewebben. Het leek in die schemerige ruimte wel,

De oude vrouw keek even met half toegeknepen ogen naar de beide kinderen.

alsof een groep grijze monsters uit de onderwereld een vergadering hield in een onderaards gewelf.

Ergens uit de hoek van de schuur hoorde ze de vrolijke klanken van „Toen onze Mop een Mopje was". Dat zou Sim Leach wel zijn met zijn viool. Hij was zeker weer bezig om zijn ziel tot rust te brengen en Bobbie zou wel bij hem zitten. Met moeite vond Dodey een nauwe doorgang tussen een gootsteen en een garderobekast. Vervolgens liep ze op de tast verder de schuur in. Ze voelde zich als een toerist, die in een oude grot verdwaald was.

Onder de hooizolder was een klein vertrekje, waarvan de deur openstond. Binnen zat Bobbie op een werkbank. Sim zat in een oude schommelstoel met zijn voeten op een kist en met zijn viool onder de kin. Hij speelde er lustig op los.

„Kom binnen, kom binnen!" riep hij gastvrij zonder met spelen op te houden. „Trek maar een kist bij of heb je soms zin om een dansje te maken? Dan weet ik nog wel een leuk wijsje!"

„Ik ben aan de was bezig. Ik kwam alleen maar even kijken waar Bobbie met de smeerolie bleef."

Bobbie sprong overeind.

„Kom, zus, laten we even een dansje maken."

Hij nam Dodey bij de arm en begon met haar in het rond te draaien. Soms liet hij haar breed grinnikend even los, deed een pas naar achteren en dan weer naar voren en draaide opnieuw met haar in het rond. Opeens struikelde hij over een losse plank en viel plat op zijn neus. Toen hij met een schaapachtig gezicht weer overeind krabbelde, bestierf Dodey het bijna van het lachen. Sim, die zijn strijkstok onvermoeid bleef hanteren, gaf hem een knipoog.

De wijsjes werden steeds vrolijker, het ritme vlugger en vlugger. De klanken sprongen uit de viool als de vonken van een vuurwerk. Dodey kon er niet stil bij blijven staan. Eerst begonnen haar tenen in haar schoenen te bewegen en voordat ze er erg in had, danste ze vrolijk in het rond met zwaaiende armen, terwijl Bobbie ook rondhoste. Ze begreep niet, hoe haar voeten die pasjes konden maken. Ze had nog nooit eerder gedanst op de muziek van een viool. Ze had trouwens helemaal nog niet zo vaak gedanst. Maar bij dit ritme ging het als vanzelf. Met stralende ogen en blij lachend liet ze haar voeten hun gang gaan. Een pasje naar voren, opzij, dan rondzwaaien, terug, naar voren, opzij, draaien enzovoort. . .

Met stralende ogen en blij lachend liet ze haar voeten hun gang gaan.

Eindelijk eindigde de melodie met een akkoord en Sim legde de strijkstok neer.

„Jullie zijn het beste danspaar dat ik ooit gezien heb."

Hij lachte toen het danspaar uitgeput tegen de muur leunde, hijgend als een paar jachthonden die een haas hadden opgejaagd.

„Ik danste zo maar wat," lachte Dodey. „Ik probeerde alleen maar om zoveel mogelijk uit Bobbies buurt te blijven."

Sim plukte aan de e-snaar en draaide de sleutel een beetje aan.

„Wie weet of je niet een nieuwe dans hebt uitgevonden. Hoewel ik bang ben, dat die speciale variatie, die je broer net ten beste gaf, niet erg populair zal worden. Daar heb je een losse plank voor nodig."

Hij duwde de viool weer tegen zijn kin en speelde nu een langzame, weemoedige melodie.

Het klonk als een zachte klacht, als het geluid van de wind in de bomen of als een wiegelied, dat in een eenzaam huisje werd gezongen. Dodey leunde met haar hoofd tegen de muur en deed haar ogen dicht. Ze dacht aan de schaduwen van de takken van de pijnboom op de muur

van haar kamertje en aan de Grote Woeste Berg, die door het maanlicht werd beschenen. En ze zag in gedachten prachtige kleuren: lichtblauw, donkerrood en lichtgrijs als de nevel, die soms boven het water hing.

Ze wist nu dat ze hield van dit land met zijn bossen. Ze zou hier graag heel lang willen blijven om ieder pad te leren kennen, om de namen van de bomen en vreemde bloemen te leren en om te zien hoe de kleinere dieren leefden, die zich tussen het struikgewas bewogen.

Ze wist dat ze zich hier op haar gemak zou voelen, ver van de straten en liften en het drukke verkeer, en van de huizen in de stad, met hun tapijten en hun gelakte deuren. Misschien zouden ze de volgende zomer wel weer naar dit land kunnen gaan.

De melodie eindigde met een rustige toon en het was of die toon opeens overging in een ritmisch geronk in de verte.

„O, de wasmachine!"

Dodey sprong naar de deur. „Het was erg mooi, meneer Leach. Ik zou graag nog een poosje blijven luisteren, maar. . ."

„Je hoeft je niet te verontschuldigen," zei Sim. „Ik heb gehoord dat de jonge mensen tegenwoordig gek zijn op die zogenaamde juke-boxen, en het geronk van die wasmachine op de veranda kan best doorgaan voor het gekerm, dat meestal uit die dingen komt. Geen wonder dus dat je daar graag weer naar toe gaat!"

Dodey lachte en liep de deur uit.

„Ik ga met je mee," zei Bobbie. „Ik heb al smeerolie en ik zal zo dadelijk de machine smeren. En wanneer beginnen we met die meubels, meneer Leach?"

„Dat kunnen we morgen weleens doen, of anders overmorgen."

Sim stak zijn strijkstok als groet omhoog en begon daarna een polka te spelen.

„Wat staat hier toch een hoop rommel," merkte Bobbie op. „Je kunt er beslist niet uit wijs worden. Het doet me denken aan die rotsen, de Schoorstenen. O wee!"

Hij was met zijn broekspijp achter de punt van een plantenbak blijven haken en het ding viel met veel lawaai op de vloer, waarbij een paar andere voorwerpen werden meegesleept. Een porseleinen cupido kon nog net door Dodey worden opgevangen; een grote houten bal rolde over de vloer; een klok begon te slaan en van een strijkplank viel iets naar beneden, dat een hevig glasgerinkel veroorzaakte.

„Grote griezel!" Bobbie bleef doodstil staan, tot aan alle geluiden een einde was gekomen. Toen kroop hij op handen en voeten onder de strijkplank door en kwam weer overeind met een gebroken spiegel in de hand.

„Tjee, hoeveel zou die wel kosten!" zei hij benepen.

„Die rommel kost je niks meer dan de moeite om het uit de schuur te halen," zei Sim, die op het lawaai af was gekomen. Aan zijn brede lach konden ze zien dat hij blij was dat hij tenminste één ding uit de schuur kwijt was, hoe klein het dan ook mocht zijn.

„Dank u," mompelde Bobbie. Hij keek een beetje dom naar de kapotte spiegel. „Ik hoop maar dat er niet meer dingen zijn stukgegaan."

Even later rende ze met de spiegel in de hand naar het zomerhuisje.

Sim lachte. „Hoe meer er kapot is, hoe minder we te versjouwen hebben. — Zou jij graag die cupido willen hebben?" vroeg hij toen aan Dodey.

„O nee," zei Dodey, terwijl ze het beeldje veilig op een kast zette. „Ik kon het nog juist op tijd grijpen, anders was het misschien ook gebroken."

„Jammer. Maar je bedoelde het goed. Ik heb er weleens over gedacht om hier domweg een bulldozer overheen te laten rijden. Maar aan de andere kant is het ook wel gemakkelijk dat de schuur zo vol staat, want nu heb ik een rustig plekje onder de hooizolder. Nou, kom nog maar weer eens bij me op bezoek."

Hij liep terug naar zijn schuilhoekje en Dodey en Bobbie gingen de schuur uit.

„Wat moeten we eigenlijk met die gebroken spiegel doen?" vroeg Bobbie.

„Laat eens kijken, misschien kan vader de lijst voor een van zijn schilderijen gebruiken."

Bobbie overhandigde haar wat er van de spiegel over was. Ze bekeek de resten nauwkeurig en mompelde: „De vrouw van generaal Sherman ontsnapte aan de dood. . ."

„Wat???"

„Kijk eens, Bobbie! Er zit een opgevouwen stuk krant tussen de lijst. Hier staat. . . Zeg, dat is natuurlijk die generaal Sherman uit de burgeroorlog!"

„Is het waar? En hoe ontsnapte zijn vrouw aan de dood?"

„Haar paarden reden met haar rijtuig tegen een schutting aan. Zij kwam ongedeerd uit de wrakstukken te voorschijn."

„Die rijtuigen waren dus ook niet zonder gevaar."

„Een van de paarden brak zijn nek en moest worden afgemaakt."

Bobbie gromde.

„Alweer een verhaal over een dood paard. Maar ik denk niet dat wij er iets aan hebben."

„Nee, bij de Schoorstenen zal wel geen schutting geweest zijn."

De wasmachine draaide nog steeds en Dodey hoopte, dat het bonte goed niet aan flarden gewassen zou zijn. Terwijl ze vlug voor Bobbie uit liep, werd ze vreselijk nieuwsgierig naar die oude krant.

Er stonden vast en zeker nog meer interessante feiten in en ze besloot dat ze de krant straks uit de lijst zou halen, als ze weer thuis was.

De bonte was hing al aan de lijn te wapperen. Mevrouw Leach glimlachte en zei tegen Dodey dat het tijd werd om de machine stop te zetten en de kousen en sokken door de wringer te halen. Dodey schaamde zich dat ze van haar werk was weggelopen en ze bood haar verontschuldigingen aan.

„Gekheid," zei mevrouw Leach. „Het was helemaal geen moeite voor mij en ik weet, hoe gemakkelijk een vreemde de weg kwijt kan raken in die oude schuur van ons. Als je tegen de avond nog niet terug was geweest, dan had ik wel een reddingsbrigade achter je aan gestuurd."

Dodey zette de wasmachine stop en terwijl Bobbie de verschillende onderdelen oliede, wrong zij de sokken uit en liet zij de kuip leeglopen.

Even later rende ze met de spiegel in de hand naar het zomerhuisje. Bobbie liep wat langzamer, met een pakje zeeppoeder en een doosje blauwsel in de hand. Tegen de tijd dat hij thuis was, had Dodey al de hele lijst van de spiegel uit elkaar gehaald; ze had de roestige vierkante spijkertjes eruit getrokken en toen kon ze de houten achterkant er gemakkelijk afnemen, wat gepaard ging met een stofwolk en met de vondst van een paar opgedroogde spinnen. Heel voorzichtig tilde ze toen de broze, vergeelde krant uit de lijst. Het was geen volledige pagina. Men had hem opgevouwen tussen de lijst gestopt, opdat die beter om de spiegel zou passen, of misschien ook wel om de rand van het glas tegen afschilferen te beschermen.

„Is er nog nieuws?" informeerde Bobbie, die op de divan lag om uit te rusten van de vermoeienissen van het oliën van de wasmachine. „Of liever gezegd: is er ouds?"

„Trein zakt door verrotte brug," las Dodey.

„Wat nog meer?"

„Man rookt twintig sigaren per dag!"
„Hoe moet ik struikrovers overbluffen!"

WORDT VERVOLGD

HET SCHATEILAND

OP ZEKERE DAG NAM EEN VREEMDE ZEEMAN IN ONZE HERBERG ZIJN INTREK. WIJ ZAGEN HEM WEINIG. DAGELIJKS ZWIERF HIJ LANGS DE BAAI EN SCHEEN BANG TE ZIJN VOOR EEN ZEEMAN MET ÉÉN BEEN, DIE BLIJKBAAR EEN REKENING MET HEM HAD TE VEREFFENEN. ELKE AVOND DRONK HIJ GROTE HOEVEELHEDEN RUM.
ONGELUKKIG GENOEG WERD IN DIE TIJD MIJN VADER ZIEK. DOKTER LIVESEY, DIE HEM BEZOCHT, KWAM IN DE GELAGKAMER MET ONZE ZEEMAN IN AANRAKING. HIJ WAS MET EEN VAN DE ANDERE BEZOEKERS IN GESPREK, TOEN DE KAPITEIN EEN VAN ZIJN LIEDJES INZETTE.

HEEDAAR, KUNNEN JULLIE JE MOND NIET HOUDEN ALS IK ZING?
IEDEREEN ZWEEG BEDUUSD, BEHALVE DOKTER LIVESEY, DIE RUSTIG ZIJN GESPREK VOORTZETTE.

STILTE DAAR OP HET TUSSENDEK!
ALS JE HET SOMS TEGEN MIJ HEBT, DAN ZAL IK JOU EENS WAT ZEGGEN. ALS JE ZO DOORGAAT MET DRINKEN, ZAL DE WERELD BINNENKORT VERLOST ZIJN VAN EEN SCHURK!

ALS JE DAT MES NIET OGENBLIKKELIJK WEGBERGT, DAN GARANDEER IK JE DAT JE BIJ DE EERSTE DE BESTE RECHTSZITTING HANGT. IK BEN NAMELIJK OOK POLITIERECHTER!
DE WOEDE VAN DE KAPITEIN WAS ONBESCHRIJFELIJK. HIJ TROK EEN GROOT MES.

DE KAPITEIN HAALDE BAKZEIL EN TROK ZICH GROMMEND TERUG. DAGENLANG HADDEN WIJ GEEN KIND AAN HEM. DE TOESTAND VAN MIJN VADER VERERGERDE ZIENDEROGEN; DE KOUDE WINTER WAS DAAR NIET VREEMD AAN. ONDANKS HET GURE WEER MAAKTE DE KAPITEIN ZIJN DAGELIJKSE ZWERFTOCHTEN LANGS DE BAAI. OP EEN DAG NET TEGEN ETENSTIJD KWAM EEN VREEMDELING BINNEN, DIE VROEG NAAR ZIJN VRIEND BILL.
IK WEET NIET WIE U BEDOELT, MAAR HIER WOONT WEL EEN ZEEMAN. HIJ ZWERFT OP HET OGENBLIK LANGS DE BAAI.

NOU, DAN BLIJF IK HIER WEL OP HEM WACHTEN. BILL, JONGEN, IK ZAL JE EENS VERRASSEN!

HALLO, BILL! JE KENT JE OUDE SCHEEPSMAAT TOCH ZEKER NOG WEL?
BLACK DOG!

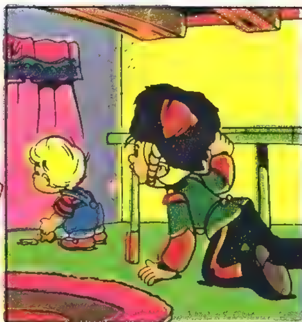

IK WERD WEGGESTUURD EN VERSTOND MAAR WEINIG VAN HUN GEFLUISTERD GESPREK. PLOTSELING HOORDE IK EEN OORVERDOVEND LAWAAI.

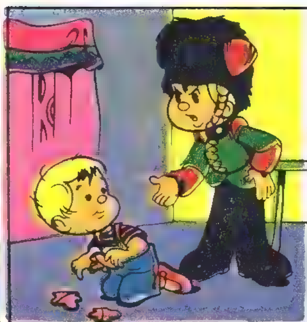

ER VOLGDE EEN VECHTPARTIJ WAAR DE STUKKEN AFVLOGEN. DE KAPITEIN SLOEG ER ALS EEN WILDEMAN OP LOS EN BLACK DOG ZOCHT AL SPOEDIG ZIJN HEIL IN EEN OVERHAASTE VLUCHT.

BENT U GEWOND, KAPITEIN?
RUM, JONGEN! BRENG ME RUM! ZE HEBBEN ME GEVONDEN! IK MOET HIER ZO GAUW MOGELIJK VANDAAN!
GANS

SPELEND SPEELGOED

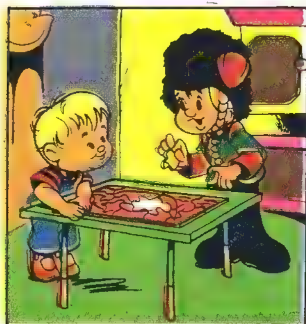

Op een dag was Tommie bezig met een legpuzzel, maar helaas waren niet alle stukjes aanwezig. „Waar kunnen die toch zijn?" vroeg Tommie zich af. Toen dacht hij aan Tim.

Hij liep naar de andere kamer, waar Tim op de grond zat te spelen. „Kwajongen," zei Tommie, „hoe haal je het in je hoofd om met de stukjes van mijn legpuzzel te gaan spelen?"

Tommie pakte Tim de stukjes af en maakte zijn puzzel klaar. Eindelijk was het zover. Vol bewondering voor het werk leunde Tim op de tafel. Opeens kantelde deze.

Wat was Tommie kwaad. „Nu kan ik helemaal opnieuw beginnen," klaagde hij. Er bleek één stukje van de puzzel zoek te zijn. „Dat is in die grote vaas gevallen," zei Tim.

„Ik zal het eruit halen," zei Tommie. Hij stak zijn hand in de vaas, maar merkte al gauw dat hij hem er niet meer uit kon krijgen. Hij trok en trok en opeens brak de vaas.

„O," jammerde Tommie, „mijn mooie vaas!" Terwijl Tim de puzzel afmaakte, ging hij de vaas lijmen. „Dit lijkt ook net een legpuzzel," zei hij, „alleen is het moeilijker!"

MUG en MIK

Het komt in de bus

Vervolg van bladzij 18

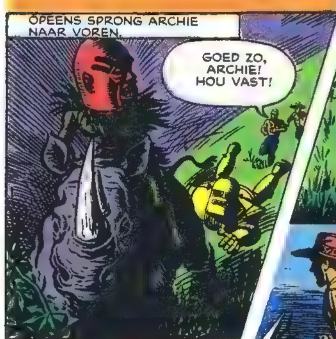
Henk Bos (15), Vermeerstraat 49, Deventer en *Wim van Brakel (17), Brinckerinckstraat 10, Deventer*, willen corresponderen met twee r.k. meisjes in Apeldoorn of Zutfen. • *Harry Sonnemans, Raadhuisstraat 17, Maasniel (L.)*, wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar in Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: sport en muziek. • *H. v. Twillert (11), Molenstraat 51, Spakenburg*, wil corresponderen met een meisje (p.g.) van zijn leeftijd. • *Johanna Couperus, Piaam Buren 23, Post Makkum (Fr.)* en *Rina Duiker, Leerlooierstraat 27, Makkum (Fr.)*, willen corresponderen met twee jongens tussen veertien en zestien jaar. Hobby's: muziek, sport, kamperen en foto's van filmsterren. • *Henny Vos (17), Hertenlaan 7, Erica (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje. • *Nellie van Hirtum, Raadhuisstraat 7, Rosmalen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van twaalf jaar. Hobby's: gymnastiek, sigarebandjes, muziek en schaatsen. • *Albertien Tabben, Druivenstraat 13, Naaldwijk* en *Toos van Paassen, Galgeweg 34, Naaldwijk*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd, liefst in Amsterdam. • *Leendert Pols (13), Piet Heynstraat 8, Dordrecht*, zoekt een correspondentievriend in Engeland. • *Hanny Sturmans (14), Kloosterlaan 60, Schinveld (L.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: filmsterfoto's, zwemmen en lichte muziek. • *Jaap van Gilst, Westhavenstraat 5, Colijnsplaat (Zld.)*, wil corresponderen met een jongen van dertien jaar in België of Noord-Holland of Gelderland, die van wandelen houdt en scheepsfoto's verzamelt. • *Riet Peperzak (18), Werrilaan 4, 's-Heerenhoek* en *Jo de Jonge (18), Kerkstraat 8, 's-Heerenhoek*, willen corresponderen met r.k. jongens van hun leeftijd. • *Hilleke Vos, Jansstraat 19 rood, Haarlem*, wil corresponderen met een jongen of meisje van twaalf of dertien jaar. • *Linda Bastiaans (15), Pieter v. d. Doesstraat 49 II, Amsterdam-West*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd, liefst uit Nijmegen. Hobby's: sportwagens, Cliff Richard, jazz en watersport. • *Tanny van Zijl (14), Dr. Poelsstraat 13, Wateringen (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: twist, sport en muziek.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE ZOCHTEN HUN VRIEND BILL DRAYTON, DIE ONTVOERD WAS DOOR DE SCHORPIOEN.
EEN TOVENAAR, DIE BIJ DE ONTVOERING BETROKKEN WAS, SLOEG VOOR HEN OP DE VLUCHT.

EVEN LATER HOLDE DE NEUSHOORN EEN MOERAS IN.

HOU VAST, ARCHIE!

MAAR NU MOEST ARCHIE LOSLATEN...

MOOI ZO, IK HEB DE IJZEREN REUS AFGESCHUD!

EVEN LATER...
DE TOVENAAR IS DEZE KANT UITGEGAAN.

URENLANG VOLGDEN ZE HET SPOOR. TOEN ONTDEKTEN ZE EEN MENSELIJK SPOOR.
VOLGENS MIJ IS DE TOVENAAR HIER AFGESTAPT!
JA, HIJ ZAL WEL TE VOET NAAR DE STAD GE-GAAN ZIJN!

SPOEDIG WAREN DE VRIENDEN IN DE STAD M'FANU.
M'FANU-BANK
KIJK GOED UIT OF JE DE TOVENAAR ERGENS ZIET!
WAT IS HET HIER DRUK, HÈ?

EVEN VERDER BLOKKEERDE EEN EZEL DE STRAAT.
VOORUIT, LUI BEEST!
KEN, KIJK UIT!

KEN STOPTE EN TED BRACHT ARCHIE IN ACTIE.
WACHT MAAR, WIJ ZULLEN U HELPEN!

OP TEDS BEVEL GING ARCHIE NAAR DE WEER-BARSTIGE EZEL TOE.
TOE MAAR! BEUR HEM MAAR OP!
WAT... WAT GAAT U DOEN?

EN TOEN...
HOE IS HET MOGELIJK! HIJ BEURT DIE EZEL ZO MAAR OP!
BRAVO!

DE ARABIER BOOD TED EEN HORLOGE AAN.
NEEM DIT ALS BELONING!
NEE, DANK U!

MAAR OPEENS ZEI TED:
WÁT?! DAT IS HET HORLOGE VAN BILL! IK HER-KEN HET AAN DE INITIALEN!

DE VRIENDEN ONDERVROEGEN DE ARABIER.
IK HEB DAT HORLOGE GE-VONDEN BIJ EEN GROOT HUIS!
GOED, BRENG ONS NAAR DAT HUIS!

Jk zal nooit meer de puzzels invullen
Of ik doe het met potlood.
Vergeef me.

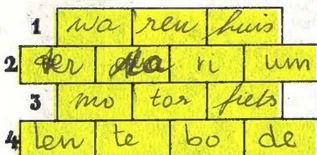
Wie puzzelt er mee?

Muurtje metselen

In dit muurtje ga je vier woorden metselen volgens onderstaande omschrijvingen. Op elke steen komt één lettergreep te staan. Als je klaar bent vormen de eerste lettergrepen van boven naar beneden de naam van een bouwwerk, dat men meestal in het polderland vindt.

1. Grote winkelzaak, waar men van alles kan kopen.
2. Glazen bak met aarde, waarin men reptielen of insekten houdt.
3. Vervoermiddel op twee wielen.
4. Vogeltje of bloempje dat het voorjaar aankondigt.

De lettergrepen die je gebruiken moet volgen hier in alfabetische volgorde: BO - DE - FIETS - HUIS - LEN - MO - RA - REN - RI - TE - TER - TOR - UM - WA.

Verborgen spreekwoorden

AL WIE VERLOREN GEDULD WAAGT VERLOREN MOED OVERWINT, DIE WINT ALLES.

In deze nogal vreemde zin zijn drie korte spreekwoorden verborgen. Pluis de zin maar uit elkaar, zodat alle woorden op hun plaats komen.

Eén-woord-rebus

TELIJK
Z

Dubbelwoorden

Zoals je weet zijn er in onze taal een heleboel woorden, die twee betekenissen hebben. Hieronder volgt een rijtje van die woorden met één betekenis erbij vermeld. Aan jullie de taak om uit te zoeken wat de andere betekenis is.

1. WALS is een dans, maar ook.
2. VLUCHT is ontsnapping, maar ook.
3. STOMP is een vuistslag, maar ook.
4. ARM is een lichaamsdeel, maar ook.
5. PALM is een boom, maar ook.
6. HAAST is spoed, maar ook.

Welk woord hoort er niet bij?

Hieronder staan drie rijtjes van vier woorden, die goed bij elkaar passen. Maar telkens is er één woord bij dat er eigenlijk niet bij hoort. Als je bijvoorbeeld hebt: BEUK, KASTANJE, SPAR, ESDOORN dan zijn dat allemaal bomen. Toch hoort SPAR er eigenlijk niet bij, want dat is een naaldboom en de andere zijn loofbomen.

1. VALK, UIL, SPERWER, AREND.
2. PARIJS, BERLIJN, LONDEN, WASHINGTON.
3. ANDIJVIE, SPINAZIE, KOMKOMMER, POSTELEIN.

Ziekenlijstje

Joop van Beveren (12), Rotterdams Zeehospitium, Zaal 60, Katwijk aan Zee, ligt al negen maanden en moet nog geruime tijd kuren. Hij vraagt of er misschien iemand is, die een oud muziekinstrument voor hem beschikbaar heeft, het geeft niet wat voor een.

Arnold Terwijn (16), Zeehospitium, Katwijk aan Zee, zou graag wat post ontvangen. Hij spaart foto's van filmsterren en speldjes.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Puzzel van Peter Bleijé

J O N G
O L I E
N I C E
G E E N

Puzzel van Hannie Zomer in Enschede:

1. Rat
2. Een
3. Gas
4. Eau
5. Nee

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord REGEN.

Woordenketting

BLAD - GROEN - TIJD - VAK - SCHOOL - GELD - NOOD - WEER - PIJN - BOOM.

Het laatste woord BOOM past weer aan het eerste woord BLAD, waarmee de ketting gesloten wordt.

Visitekaartje van Lourens de Jong in Leeuwarden:

Radiomonteur

Puzzel van Piet Jansen in Groningen:

1. Regie
2. Geluk
3. Karig
4. Nodig
5. Merel
6. Natie
7. Kassa
8. Lente

De letters in de cirkels vormen het woord EUROMAST.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Raadsel

Ik ben een dier, dat meest van vis leeft
En dat een mooi en glanzend vel heeft;
Zet voor mijn naam een K of B
Dan krijg je schepen, alle twee;
Maar met een D kun je mij noemen
Een van de vele weidebloemen.
Wie ben ik?

Postzegelnieuws

Vanaf 12 november aanstaande tot en met 11 januari van het volgend jaar zullen op alle postkantoren in Nederland de kinderzegels 1963 verkrijgbaar zijn. Deze zegels worden uitgegeven ten bate van misdeelde en hulpbehoevende kinderen. De ontwerpster van de serie, waarvan hier een afbeelding, is mevrouw A. Horodisch-Garman uit Amsterdam. De zegels zullen elk een kinderrijmpje weergeven. Ze blijven voor frankering geldig tot en met 31 december 1964.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

9 NOVEMBER 1961 WERD IN OPDRACHT VAN PREMIER KROETSJEF VAN DE SOVJETUNIE DE NAAM VAN ZIJN VOORGANGER STALIN IN HET HELE LAND VERWIJDERD VAN OPENBARE GEBOUWEN. HET GEBALSEMDE LICHAAM VAN STALIN WERD UIT HET MAUSOLEUM OP HET RODE PLEIN IN MOSKOU VERWIJDERD EN HERBEGRAVEN NAAST DE MUUR VAN HET KREMLIN.

12 NOVEMBER 1929 WERD IN AMERIKA GRACIA KELLY GEBOREN. NADAT ZIJ ENIGE TIJD TONEELSPEELSTER WAS GEWEEST, KWAM ZIJ BIJ DE FILM. OP 18 APRIL 1956 TROUWDE ZE MET PRINS RAINIER VAN MONACO. PRINSES GRACIA EN PRINS RAINIER HEBBEN NU TWEE KINDEREN: ALBERT EN CAROLINE.

10 NOVEMBER 1918 VLUCHTTE DE DUITSE KEIZER WILHELM II MET EEN GEVOLG VAN DERTIG PERSONEN OVER DE NEDERLANDSE GRENS BIJ EIJSDEN. KEIZER WILHELM WAS EEN ARROGANT EN WISPELTURIG MAN, DIE TIJDENS DE EERSTE WERELDOORLOG ALS LEIDER VAN ZIJN LAND TE KORT SCHOOT. TOEN OP 9 NOVEMBER IN DUITSLAND DE REPUBLIEK WERD UITGEROEPEN, VLUCHTTE HIJ NAAR NEDERLAND, WAAR HIJ TOT AAN ZIJN DOOD IN DOORN WOONDE.

6 NOVEMBER 1658 SNEUVELDE DE NEDERLANDSE ADMIRAAL CORNELISZ DE WITH OP ZIJN SCHIP DE **BREDERODE** TIJDENS EEN ZEEGEVECHT MET DE ZWEDEN.

10 NOVEMBER 1958 KREEG DE BELGISCHE PATER PIRE DE NOBELPRIJS VOOR DE VREDE. HIJ IS ZEER BEKEND GEWORDEN DOOR ZIJN WERK VOOR DE VLUCHTELINGEN UIT DE TWEEDE WERELDOORLOG, DIE ONVERZORGD DOOR EUROPA ZWERVEN OF LEVEN IN ARMOEDIGE BARAKKENKAMPEN. PATER PIRE ORGANISEERDE VERSCHEIDENE HULPACTIES VOOR DEZE MENSEN EN HIJ BOUWDE ZOGENAAMDE EUROPADORPEN, WAARIN EEN GEDEELTE VAN DE VLUCHTELINGEN OP HET OGENBLIK EEN MENSWAARDIG BESTAAN LEIDT.

13 NOVEMBER 1918 VERKLAARDE DE NEDERLANDSE SOCIALISTENLEIDER PIETER JELLES TROELSTRA IN DE TWEEDE KAMER DAT DE TIJD GEKOMEN WAS DAT DE NEDERLANDSE ARBEIDERS HET HEFT IN EIGEN HANDEN NAMEN. (IN DUITSLAND WAS DE KEIZER JUIST AFGEZET, ZIE 10 NOVEMBER.) TROELSTRA ONDERVOND ECHTER VEEL TEGENSTAND EN ZIJN POGING EEN REVOLUTIE TE ONTKETENEN MISLUKTE. OP 18 NOVEMBER TROK EEN GROTE MENIGTE NAAR HET MALIEVELD IN DEN HAAG OM DE KONINGIN EN DE KROONPRINSES HAAR TROUW TE BETUIGEN.

8 NOVEMBER 1960 WERD IN AMERIKA NA EEN SPANNENDE VERKIEZINGSSTRIJD TUSSEN DE DEMOCRATEN EN DE REPUBLIKEINEN DE DEMOCRAAT JOHN F. KENNEDY GEKOZEN TOT PRESIDENT. HIJ VERSLOEG MET EEN KLEIN VERSCHIL ZIJN REPUBLIKEINSE TEGENSTANDER RICHARD NIXON.

11 NOVEMBER 1918 GAVEN IN DE BEROEMDE SPOORWAGON TE COMPIÈGNE (WAARIN IN 1940 DE FRANSEN ZICH OVERGAVEN AAN DE DUITSERS) DE DUITSERS ZICH OVER AAN DE FRANSEN. OP 14 NOVEMBER GAF DE DUITSE VLOOT ZICH IN VOLLE ZEE OVER AAN DE FRANSEN. DE EERSTE WERELDOORLOG, DIE IN 1914 WAS BEGONNEN, WAS DAARMEE AFGELOPEN.

9 NOVEMBER 1962 WERD TIJDENS EEN SCHOONHEIDSWEDSTRIJD IN LONDEN HET HAARLEMSE MEISJE RINA LODDER TOT HET MOOISTE MEISJE TER WERELD GEKOZEN. ZIJ KREEG EEN TROFEE, EEN GROOT GELDBEDRAG EN EEN AANBIEDING VOOR EEN FILMOPNAME. AL EERDER WAS RINA GEKOZEN TOT MISS HOLLAND.

11 NOVEMBER 1920 WERD ONDER DE ARC DE TRIOMPHE IN PARIJS HET LICHAAM BEGRAVEN VAN EEN FRANSE SOLDAAT, DIE TIJDENS DE EERSTE WERELDOORLOG WAS GESNEUVELD EN WIENS NAAM ONBEKEND WAS. MEN HEEFT IN HEM AL DEGENEN WILLEN EREN DIE GEVALLEN ZIJN VOOR HUN VADERLAND. OP ZIJN GRAF BRANDT EEN VLAM, DIE NOOIT UITGAAT. ANDERE LANDEN HEBBEN IN NAVOLGING VAN DE FRANSEN GRAVEN VOOR ONBEKENDE SOLDATEN OPGERICHT.

13 NOVEMBER 1941 WERD DE TROTS VAN DE ENGELSE MARINE, HET VLIEGDEKSCHIP **ARK ROYAL** (WAARDE VEERTIG MILJOEN GULDEN), DOOR DUITSE ONDERZEEËRS ZO ERNSTIG BESCHADIGD DAT HET DE VOLGENDE MORGEN ZONK. VAN DE ZESTIENHONDERD OPVARENDEN KWAM SLECHTS ÉÉN MAN OM HET LEVEN. DE ANDEREN WERDEN DOOR EEN TORPEDOJAGER GERED.

14 NOVEMBER 1946 OVERLEED DE BEKENDE SPAANSE COMPONIST MANUEL DE FALLA. DE SPAANSE BURGEROORLOG MAAKTE ZO'N DIEPE INDRUK OP HEM DAT HIJ IN 1939 IN VRIJWILLIGE BALLINGSCHAP NAAR ARGENTINIË VERTROK, WAAR HIJ TOT ZIJN DOOD IN GROTE AFZONDERING LEEFDE. ZIJN STOFFELIJK OVERSCHOT IS OP STAATSKOSTEN NAAR SPANJE TERUGGEBRACHT.

14 NOVEMBER 1963 VIERT PREMIER JAWAHARLAL NEHRU VAN INDIA ZIJN VIERENZEVENTIGSTE VERJAARDAG. HIJ IS ZEER BEKEND DOOR DE ROL DIE HIJ HEEFT GESPEELD ALS BEMIDDELAAR BIJ GESCHILLEN TUSSEN VERSCHILLENDE LANDEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.